

# Leo Trotskij: Komintern och GPU

Mordförsöket den 24 maj och Mexikos kommunistiska parti

(17 augusti 1940)

[Ur Fourth International, november 1940, s 148-163. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Amerikanske redaktörens anmärkning: Denna artikel färdigställde Leo Trotskij bara några få dagar innan han mördades. Han tänkte sig att den skulle överlämnas till den mexikanska rättegången angående angreppet med kulsprutor som Stalins GPU genomförde den 24 maj, men han skrev den också så att den kunde publiceras till allmänheten, och den har kommit ut som en del av en broschyr i Mexiko. Analysen av förhållandet mellan Komintern och GPU, och bevisen som den presenterar för Stalins skuld i terroristattaken den 24 maj, ströks under med blod genom GPU:s mord på Trotskij den 20 augusti.]

## Innehållsförteckning

Politiska förutsättningar.....	1
GPU som organisatör av attentatet.....	4
Varför jag var säker på att det skulle ske ett attentat.....	6
De ”moraliska” förberedelserna av attentatet.....	8
Sopa igen GPU:s spår.....	10
Teorin om ”angrepp på mig själv”.....	12
Stalins agenter gör sig redo att utse Siqueiros ... till Trotskijs agent.....	13
Varför vill inte stalinisterna vidkännas sitt hantverk?.....	16
Vad är kärnan i min anklagelse?.....	18
Kominterns budget och den ekonomiska hjälpen till utländska sektioner.....	19
Det oupplösliga bandet mellan Komintern och GPU.....	20
Matorras’ och Krivitskijs vittnesmål.....	21
Kompletterande bevis från B Gitlow.....	23
Ekonomisk hjälp till kommunistpartierna i Latinamerika.....	25
Systemet med personlig korruption.....	26
La Voz de Mexicos <i>oberoende</i> .....	27
Ett speciellt uttalande av Walter Krivitskij till den mexikanska domstolen.....	29
Avslutning.....	30

## *Politiska förutsättningar*

Detta dokument strävar efter mål som är juridiska och inte politiska. Men de kriminella handlingar som medlemmar i Mexikos så kallade ”kommunistiska” parti utförde har politiska motiv. Attentatet den 24 maj hade en politisk karaktär. Det är därför det inte går att förstå mekanismerna bakom detta brott, och än mer de motiv som inspirerade deltagarna, utan att, om än summariskt, blottlägga

attentatets politiska jordmån.

Idag betvivlar ingen inom den allmänna opinionen att attentatet organiserades av GPU, som är det viktigaste organet för Stalins styre. Oligarkin i Kreml har en totalitär karaktär, det vill säga den underkastar sig själv alla funktioner inom landets sociala, politiska och ideologiska liv och krossar minsta yttring av kritik och självständiga åsikter. Den totalitära karaktären på Kremles politik härrör inte från Stalins personliga karaktär utan från den ställning som det nya härskande skiktet har i förhållande till folket. Oktoberrevolutionen strävade efter två nära sammanhängande uppgifter: för det första att socialisera produktionsmedlen, och med hjälp av en planerad ekonomi höja landets ekonomiska nivå; för det andra att på dessa grundvalar bygga ett samhälle utan klasskillnader och följaktligen utan en anställd byråkrati – ett socialistiskt samhälle som förvaltades av dess medlemmar i sin helhet. Den första uppgiften har till det yttre förverkligats. Trots byråkratins inflytande har den planerade ekonomins överlägsenhet visat sig med odiskutabel styrka. Det är något helt annat med samhällsregimen. Istället för att närma sig socialismen rör den sig längre bort från den. Av historiska skäl, som vi inte kan ta upp här på ett ordentligt sätt, har det på oktoberrevolutionens grundvalar utvecklats en ny privilegierad kast som har samlat all makt i sina händer och slukar en allt större del av nationalinkomsten. Denna kast befinner sig i en ytterst motsägelsefull ställning. I ord agerar den i kommunismens namn; i handling kämpar den för sin egen obegränsade makt och enorma materiella privilegier. Omgiven av de lurade massornas misstro och hat kan den nya aristokratin inte tillåta minsta spricka i sitt system. Av självbevaringsdrift tvingas den strypa minsta tillstymmelse till kritik och opposition. Därav det kvävande tyranniet, det allmänt förekommande krypanet inför ”ledaren” och det inte mindre utbredda hycklandet. Från samma källa härrör GPU:s gigantiska roll som verktyg åt det totalitära styret.

Stalins absolutism grundar sig inte den traditionella auktoriteten ”gudomlig nåd” eller på ”helig” och ”okränkbar” privategendom, utan på tanken om kommunistisk jämlikhet. Det frånhänder oligarkin möjligheten att rättfärdiga sin diktatur med någon sorts förnuftiga och övertygande argument. På samma sätt kan den inte som själv rättfärdigande hänvisa till sin regims ”övergående” karaktär, eftersom det inte handlar om varför *jämlikheten inte har förverkligats fullständigt* utan varför *ojämlikheten hela tiden ökar*. Den härskande kasten tvingas systematiskt ljuga, måla upp sig, sätta på sig en mask och tillskriva kritiker och motståndare motiv som är raka motsatsen till de motiv som driver dem. Kreml stämplar omedelbart alla som försvarar de arbetande mot oligarkin som anhängare till ett återupprättande av kapitalismen. Denna standardiserade lögn är ingen slump: den härrör från kastens objektiva ställning – som förkroppsligar reaktionen medan den betyder revolutionen. Under alla tidigare revolutioner försökte den nya privilegierade klassen skydda sig mot kritik från vänster med hjälp av falskt revolutionärt språkbruk. Den stora franska revolutionens termidorianer och bonapartisterna jagade och fördömde alla verkliga revolutionärer – jakobinerna – som ”rojalister” och agenter för Pitts reaktionära brittiska regering. Stalin har inte kommit på något nytt. Han har bara drivit systemet med politiska komplotter till en ytterlighet. Lögner, förtal, förföljelser, falska anklagelser och juridiska komedier härrör ofrånkomligen från den inkräktande byråkratins ställning i det sovjetiska samhället. Om man inte inser det så går det varken att förstå Sovjetunionens inrikespolitik eller GPU:s roll på den internationella scenen.

I sitt ”testamente” (januari 1923) föreslog Lenin att Stalin skulle förflyttas från posten som partiets

generalsekreterare, och angav som skäl Stalins grovhet, illojalitet och benägenhet att missbruka makt. Två år tidigare varnade Lenin: ”Den kocken kommer bara att laga starkt kryddade maträtter.” Ingen i partiet tyckte om eller respekterade Stalin. Men när byråkratin intensivt började uppleva den fara som hotade den från folket så behövde den en grov och illojal ledare som var redo att missbruka makt i dess egna intressen. Det är därför kocken som lagar starkt kryddade maträtter blev den totalitära byråkratins ledare.

Moskva-oligarkins hat mot mig orsakas av dess djupt rotade övertygelse att jag ”förrådde” den. Denna anklagelse har en egen historisk innebörd. Sovjetbyråkratin lyfte inte upp Stalin till ledningen med en gång och utan att tveka. Fram till 1924 var Stalin okänd till och med bland de breda partikretsarna, för att inte tala om befolkningen, och som jag redan har sagt var han inte heller populär inom byråkratins led. Den nya härskande skiktet hade förhoppningar om att jag skulle ta på mig att försvara deras privilegier. Det gjorde många försök i den riktningen. Först sedan byråkratin blev övertygad om att jag inte tänkte försvara dess intressen mot de arbetande, utan tvärtom de arbetande intressen mot den nya aristokratin, gjorde den en helomvändning till Stalin och jag stämplades som ”förrädare”. Detta skällsord på den privilegierade kastens läppar är bevis på min lojalitet mot arbetarklassens sak. Det är ingen slump att 90% av de revolutionärer som byggde upp bolsjevikpartiet, gjorde oktoberrevolutionen, skapade sovjetstaten och Röda armén, och ledde inbördeskriget, under de senaste tolv åren har förintats som ”förrädare”. Å andra sidan har den stalinistiska apparaten under denna period till sina led anslutit folk som under revolutionsåren till sin överväldigande majoritet stod på andra sidan barrikaderna.

Kommunistiska internationalen drabbades under denna period av ett liknande förfall. Under sovjetregimens första skeden, när revolutionen gick från en fara till en annan, när all energi gick åt till inbördeskriget med dess åtföljande svält och epidemier, anslöt sig de djärvaste och mest osjälviska revolutionärerna i olika länder till oktoberrevolutionen och den Kommunistiska internationalen. Av detta ursprungliga skikt som under dessa svåra år i handling bevisade sin lojalitet till oktoberrevolutionen, återstår idag bokstavligen talat inte en enda person. Med hjälp av oavbrutna uteslutningar, ekonomiska påtryckningar, direkta mutor, utrensningar och avrättningar har den totalitära klicken i Kreml fullkomligt förvandlat Komintern till sitt lydiga verktyg. Kominterns, såväl som dess ingående sektioners, nuvarande ledarskikt består av personer som inte anslöt sig till oktoberrevolutionen utan till den segerrika oligarkin, som är en källa till höga politiska titlar och materiella fördelar.

De flesta av de nuvarande ”kommunistiska” byråkraterna är politiska karriärister, med andra ord raka motsatsen till en revolutionär. Deras ideal är att få samma ställning i sitt eget land som Kreml-oligarkin har erövat i Sovjetunionen. De är inte proletarietets revolutionära ledare utan strävar efter ett totalitärt styre. De drömmer om att nå framgång med hjälp av samma sovjetiska byråkrati och dess GPU. De tittar med beundran och avund på Röda arméns invasion av Polen, Finland, de baltiska staterna och Bessarabien, eftersom dessa invasioner omedelbart överförde makten i händerna på de lokala stalinistiska kandidaterna och ledde till ett totalitärt styre.

Ledarna för Kominterns sektioner saknar självständig betydelse, självständiga idéer och självständigt inflytande, och de är bara alltför väl medvetna om att deras ställning och rykte står och

faller med Kremles ställning och rykte. Som vi ska visa senare lever de i materiell mening på GPU:s gåvor. Deras kamp för tillvaron omvandlas därför till ett rabiat försvar av Kreml mot all som helst opposition. De kan inte undgå att fatta hur riktig och därför farlig kritiken är som kommer från de så kallade trotskisterna. Likt sina läromästare i Kreml är de kommunistiska partiernas ledare oförmögna att kritisera Fjärde internationalens verkliga teorier och tvingas därför ta till förfälskningar och konspirationer som exporteras från Moskva i obegränsad mängd. Det finns alltså inget "nationellt" i de mexikanska stalinisternas agerande. De översätter bara Stalins politik och GPU:s order till spanska.

## ***GPU som organisatör av attentatet***

För en oinsatt kan det verka obegripligt varför Stalins klick först landsförvisade mig utomlands och sedan försöker mörda mig. Hade det inte varit enklare att låta skjuta mig i Moskva som så många andra?

Här är förklaringen. När jag uteslöts ur partiet 1928 och landsförvisades till Centralasien var det ännu omöjligt att tala om att avrätta och till och med om att arrestera. Den generation med vilken jag hade gått igenom oktoberrevolutionen och inbördeskriget levde fortfarande. Politbyrån kände sig belägrad från alla sidor. Från Centralasien hade jag möjlighet att upprätthålla oavbrutna kontakter med den växande oppositionen. Efter att ha tvekat ett år beslutade Stalin på grund av dessa förhållanden att använda förvisning utomlands som det mindre onda. Hans argument var: om Trotskij isoleras från Sovjetunionen, och berövas en apparat och materiella resurser så kommer han att kunna göra något. Dessutom räknade Stalin med att han efter att ha lyckats misskreditera mig totalt i landets ögon, utan svårighet skulle kunna få den vänskapliga turkiska regeringen att skicka tillbaka mig för att göra upp räkningen. Men händelserna har visat att det går att delta i det politiska livet utan en apparat och utan materiella resurser. Med hjälp av unga vänner skapade jag grunden till den Fjärde internationalen, som sakta men säkert utvecklades. Moskvarättegångarna 1936-1937 iscensattes för att få till stånd min utvisning från Norge, det vill säga att jag i själva verket skulle överlämnas till GPU. Men det misslyckades, jag fick möjlighet att resa till Mexiko. Jag har fått veta att Stalin flera gånger har sagt att min förvisning utomlands var hans "största misstag". För att rätta till detta misstag återstod inget annat än en terroristhandling.

Under de senaste åren har GPU avlivat flera hundra av mina vänner i Sovjetunionen, inklusive medlemmar i min familj. I Spanien mördade GPU min tidigare sekreterare, Erwin Wolf, och ett antal av mina politiska anhängare. I Paris mördade de min son Leon Sedov, som i två år hade jagats av Stalins yrkesmördare. I Lausanne i Schweiz mördade GPU Ignace Reiss, som hade lämnat GPU:s led och anslutit sig till Fjärde internationalen. I Paris mördade Stalins agenter ännu en av mina tidigare sekreterare, Rudolph Klement, vars kropp återfanns i Seine. Denna lista kan fortsättas i det oändliga.

I Mexiko gjordes det första mordförsöket i januari 1938 av en okänd man som dök upp i mitt hus med ett förfälskat meddelande från en mexikansk politisk figur. Det var just denna händelse som skrämde mina vänner att vidta mer betydande försvarsåtgärder: ha vakt dygnet runt, installera ett larmsystem, etc.

Efter GPU:s aktiva och i sanning mordiska deltagande under händelserna i Spanien har jag fått många brev från mina vänner, huvudsakligen i New York och Paris, angående GPU-agenter som skickats till Mexiko från Frankrike och USA. Jag överlämnade namn och foton på en del av dessa herrar till den mexikanska polisen. Med tanke på min oförsonliga kamp mot Kremls inrikes- och utrikespolitik förvärrades situationen ännu mer av världskrigets utbrott. Mina uttalanden och artiklar i världspresen om uppstyckningen av Polen, angreppet på Finland, om Röda arméns svaghet efter att Stalin hade halshuggit den och så vidare – trycktes i världens alla länder i miljontals exemplar. Missnöjet ökar i Sovjetunionen. Tredje internationalen var mycket svagare i början av förra kriget än vad Fjärde internationalen är idag.

Den 25 augusti 1939, just innan de diplomatiska förbindelserna mellan Frankrike och Tyskland avbröts, rapporterade den franska ambassadören Coulondre till utrikesminister G Bonnet om sitt dramatiska samtal med Adolf Hitler vid halv sex-tiden på kvällen:

Om jag verkligen tror – konstaterade jag – att vi kommer att segra, så är jag också rädd att det i slutet av kriget bara kommer att finnas en verklig segrare: Trotskij. Kanslern avbröt mig och skrek: ”Varför har ni då givit Polen fria tyglar?” (**Diplomatiska dokument, 1938-1939**, s 26. Dokument nr 242.)

Två auktoritativa representanter för två imperialistmakter, en demokratisk och en fascistisk, försöker i ett kritiskt ögonblick just innan kriget skrämna varandra med namnet på en revolutionär som GPU i ett antal år förgäves har försökt svartmåla som ”imperialistagent”. Jag skulle kunna anföra andra bevis av samma sort. Men det är knappast nödvändigt. Hitler och Coulondre är hursomhelst politiska experter som är mycket mer seriösa än David Siqueiros och Lombardo Toledano.

Som före detta revolutionär inser Stalin att krigets utveckling måste ge Fjärde internationalens utveckling en kraftig stöt framåt, även i Sovjetunionen. Det är därför Stalin utfärdade en order till sina agenter: undanröj Trotskij så snabbt som möjligt.

Alla politiska överväganden vittnar således om det faktum att organiseringen av attentatet den 24 maj bara kunde ha sitt ursprung i GPU. Men det saknas inte kompletterande empiriska bevis.

1. Några veckor före attentatet fylldes den mexikanska pressen av rykten om att det hade samlats GPU-agenter i Mexiko. Dessa rapporter innehöll mycket som inte var sant. Men kärnan i ryktena var sann.

2. Noterbart är attentatets utomordentligt höga teknologiska nivå. Mordet misslyckades på grund av tillfälligheter, som är en oundviklig del av alla krig. Men förberedelserna och utförandet var anmärkningsvärda i sin omfattning, grundliga planering och noggrannhet. Terroristerna var fullt bekanta med lokalernas utformning och inre liv. De skaffade sig polisuniformer, vapen, en elektrisk såg, repstegar, etc. De lyckades fullständigt blockera polisvakterna på utsidan, de lamslog vakterna på insidan med en korrekt strategi med kulspruteeld, de trängde in i offrets rum, kunde under tre till fem minuter ostraffat skjuta korseld, kastade brandbomber och lämnade scenen för angreppet utan att lämna ett spår efter sig. En sådan operation ligger utanför en enskild grupps förmåga. Här syns tydligt tradition, utbildning, stora resurser, ett noggrant urval av attentatsmän. Detta är GPU:s verk.

3. Helt i linje med GPU:s system är den noggrannhet med vilken man vilseledde utredningen in på ett falskt spår, och att det ingick i själva planeringen av attentatet. När angriparna hindrade polisen skrek de ”Viva Almazan!” Dessa påhittade och falska rop på natten, inför fem polismän, varav tre sov, hade två mål: att om än bara för några dagar eller timmar avleda den framtida utredningen från GPU och dess ombud i Mexiko, och kompromettera anhängarna till en av presidentkandidaterna. Att mörda en motståndare och kasta misstankarna mot en annan är GPU:s eller rättare sagt dess inspiratör, Stalins, klassiska metod.

4. Angriparna hade med sig flera brandbomber, varav två kastades in i min sons rum. Således försökte deltagarna i attentatet inte bara mörda utan också starta en mordbrand. Det enda syftet med detta var att förstöra mina arkiv. Den enda som är intresserad av det är Stalin, eftersom arkiven är utomordentligt värdefulla för mig under min kamp mot oligarkin i Moskva. Med hjälp av mina arkiv avslöjade jag speciellt den juridiska komplotten i Moskva. Den 7 november 1936 stal GPU, med stor risk för sig själv, en del av mina arkiv i Paris. De glömde dem inte på natten den 24 maj. Brandbomberna utgör alltså något av Stalins visitkort.

5. Utomordentligt kännetecknande för GPU:s brott är arbetsdelningen mellan de hemliga mördarna och de lagliga ”vännerna”. Från den tidpunkt då de började förbereda attentatet, genomförde de parallellt med det underjordiska konspirerande arbetet en förtalskampanj i syfte att misskreditera det avsedda offret. Samma arbetsdelning har fortsatt efter att brottet har genomförts: terroristerna gömmer sig, och i det öppna finns deras advokater som försöker leda in polisens uppmärksamhet på ett falskt spår.

6. Det är omöjligt att inte framhålla världspressens reaktion: alla strömningarnas tidningar utgår öppet eller underförstått från att attentatet är GPU:s verk. Bara de tidningar som stöds av Kreml och utför dess order försvarar en motsatt version. Det är i sig själv ett ovärderligt tecken.

7. Men det viktigaste och mest övertygande beviset för att attentatet organiserades av GPU är det faktum att alla som deltog i attentatet antingen är medlemmar i kommunistpartiet eller nära ”vänner” till det, och dessutom var de mest framträdande bland dem befälhavare i de delar av den spanska armén som stod under GPU:s direkta kommando (”Det femte regementet” och ”De internationella brigaderna”).

### ***Varför jag var säker på att det skulle ske ett attentat***

Exakt varför har jag sedan början av detta år så säkert förväntat mig ett attentat? När jag besvarade denna fråga från försvarsadvokaten Pavon Flores i domstolen den 2 juli, hänvisade jag särskilt till det mexikanska kommunistpartiets kongress som ägde rum i mars i år, och som förkunnade sin inriktning att utrota ”trotskismen”. För att ytterligare klargöra mitt svar måste jag lägga till fler förklarande fakta.

Eftersom de praktiska förberedelserna av attentatet påbörjades i januari i år, och eftersom det krävdes en viss tid för preliminära diskussioner och utarbetande av en plan, kan man med säkerhet slå fast att ”ordern” om attentatet kom till Mexiko senast i november eller december 1939.

Som framgår av *La Voz de Mexico* daterar sig krisen inom partiledningen just till denna period.

Gnistan till krisen kom från utanför partiet, och krisen utvecklades uppifrån och ner. Det är okänt vem som utarbetade det speciella dokument, det så kallade *Diskussionsmaterial* som publicerades i *La Voz de Mexico* den 28 januari, som utgjorde en anonym anklagelse mot den gamla ledningen (Laborde, Campa, m fl), som påstods vara skyldiga till en ”försonlig” inställning till trotskismen. Den breda allmänna opinionen förlorade vid den tiden helt i blindo om vad som låg bakom allt detta. Men för insatta och intresserade observatörer var det obestridligt att något allvarligt var i görningen, om inte mot ”trotskismen” så mot Trotskij.

Idag är det helt självklart att omvälvningen i kommunistpartiet var nära förknippad med ordern om attentatet som Moskva hade utfärdat. Det som mest troligt hände är att GPU stötte på en del opposition bland kommunistpartiets ledare, som hade vant sig vid en fredlig tillvaro och kanske fruktade obehagliga politiska och polisiära konsekvenser av attentatet. Kanske det är grunden till anklagelsen för ”trotskism” mot dem. Var och en som är mot attentat mot Trotskij är givetvis – ”trotskist”.

Den anonyma ”utrensningsskmissionen” avsatte Laborde, kommunistpartiets ledare, och tillsammans med honom den centralkommitté som hade valts vid den senaste kongressen. Vem förlänade utrensningsskmissionen en så enorm makt? Varifrån kom skmissionen själv? Den kan inte ha uppstått av sig själv. Den utsågs av personer som fick sin allsmäktighet utifrån. Dessa personer hade givetvis alla skäl att dölja sina namn.

Först den 18 februari, efter att förändringen redan var fullbordad och det enda som återstod att göra var att godkänna den, offentliggjordes sammansättningen av den nya skmissionen, som bestod av enbart mexikaner, återigen utan att man angav vem som hade utsett dem. När partikongressen sammankallades den 21 mars hade alla frågor redan beslutats, och det enda som fanns kvar för delegaterna att göra var att svära sin lojalitet till den nya ledningen som hade skapats utan dem och för syften som var okända för de flesta.

Som det framgår av kongressrapporten i *La Voz de Mexico* (18 mars 1940), ägde diskussionen i frågan om ”kampen mot trotskismen och andra fiender till folket” inte rum vid ett öppet möte under kongressen, som var fallet med andra frågor dagordningen, utan vid ett hemligt möte med en specialskmission. Detta faktum är ensamt bevis på att de nya ledarna ansåg det nödvändigt att till och med dölja sina planer för en av sitt partis egna kongresser. Jag vet inte vilka den hemliga skmissionen bestod av. Men det går att gissa vilka som styrde den från bakom scenen.

Kongressen valde, eller snarare godkände passivt, ett ”hederspresidium” bestående av Dimitrov, Manuilskij, Kuusinen, Thälmann, Carlos Contreras och andra. Sammansättningen av detta hederspresidium publicerades i en broschyr, *Fuera el Imperialismo!*, av Dionisio Encina (Popular Edition, 1940, s 5). Dimitrov, Manuilskij, Kuusinen är i Moskva, Thälmann sitter i fängelse i Berlin, medan Carlos Contreras är i Mexiko. Det kan inte vara någon slump att han togs med i hederspresidiet. Contreras tillhör absolut inte de så kallade internationella ”chefer” som brukar tas med i ett hederspresidium som en ritual. Contreras blev för första gången allmänt känd på ett hotfullt sätt under det spanska inbördeskriget, där han som kommissarie och befälhavare för det Femte regementet var en av GPU:s grymmaste agenter. Lister, Contreras och ”El Campesino” förde ett eget ”inbördeskrig” i det republikanska lägret, och tillintetgjorde fysiskt Stalins motståndare

bland anarkisterna, socialisterna, poumisterna och trotskisterna. Detta faktum går att bekräfta med hjälp av pressmeddelanden och vittnesmål från många spanska flyktingar. Det är därför inte alltför djärvt att anta att Femte regementets tidigare kommissarie och medlem i kongressens ”heders”-presidium var en av de viktigaste hävstångarna för att förändra kommunistpartiets ledning i början av detta år. Detta antagande är särskilt berättigat eftersom Contreras redan tidigare har genomfört en ”antitrotskistisk” utrensning i det mexikanska kommunistpartiet, nämligen 1929. Förvisso förnekar Contreras att han deltog i attentatet. Men varför valdes han i så fall till hederspresidiet vid den kongress som är förknippad med attentatet?

När jag under de första månaderna i år följde händelserna i kommunistpartiet insåg jag inte situationen alls lika klart som nu. Men redan då var det uppenbart för mig att det bakom den officiella fasaden i partiet, med dess skuggpantomim, dolde sig verkliga figurer. I denna föreställning är GPU:s agenter de verkliga figurerna. Det var därför jag förväntade mig ett attentat.

## ***De ”moraliska” förberedelserna av attentatet***

Den ursprungliga planen att utveckla en ”massrörelse” för att utvisa Trotskij från Mexiko misslyckades fullständigt. GPU var tvungna att ta till en terroristhandling. Men det var absolut nödvändigt att förbereda den allmänna opinionen för detta dåd. Eftersom GPU inte var beredda att erkänna att de stödde mordet, var det nödvändigt att knyta mordet till den interna politiska kampen i Mexiko. *La Voz de Mexico*, *El Popular* och *Futuro* hade redan tidigare försökt förknippa mig med general Cedillo, general Amaro, med Vasconcelos, med en viss dr. Ati, för att inte nämna oljemagnaterna och Dieskommittén. Nu fick de order att mångdubbla sin ansträngningar i denna riktning. Presidentkampanjen med sina förutsättningar att skapa hårda konflikter verkade utgöra den mest gynnsamma situationen för dessa ansträngningar. De intellektuella medbrottslingarna till detta försök placerade mig i general Almazans läger, vilket dock inte hindrade dem från att senare tillskriva attentatet till Almazans anhängare. I sitt arbete vägleds dessa personer av ett recept som Stalin använde innan det formulerades av Hitler: ”ju grövre lögn, ju mer beredvilligt tror folk på den.”

De ”moraliska” förberedelserna för attentatet började samtidigt med de tekniska. Den intensifierade kampanjen mot ”trotskismen” blev uppenbar i december förra året. I *La Voz de Mexicos* utgåva den 24 december kan vi i artikeln ”Trotskismens roll” läsa:

### **Trotskismens roll, av Gonzalo Beltran**

... I betraktande av den nersmutsade Judas’ trettio silverpenningar, har den nya översteprästen, Leon XXX genomfört sin roll i den del som Dieskommittén har förberett åt honom ... Leon XXX ingriper i Latinamerikas angelägenheter på imperialistmakternas sida och fullbordar sitt arbete genom att förkunna att ”oljeexproprieringarna var kommunisternas verk” ...

Orden ”oljeexproprieringarna var kommunisternas verk” sätts inom citationstecken som om de utgjorde ett citat från någon av mina artiklar, vilket får mig att framstå som motståndare till exproprieringarna av oljebolagen. Självfallet är det en lögn. Jag försvarade det mexikanska folkets rätt att bestämma över sina egna naturtillgångar så gott jag kunde i världspresen. Men GPU:s förfalskare låter sig inte hindras av sådana bagateller.



I sin rapport till kongressen i mars slog Andreas Garcia Salgado, medlem i det mexikanska kommunistpartiets centralkommitté, rekord i lögnen från den internationella stalinismen. Trots ens naturliga motvilja, låt mig ändå citera några exempel:

... Trots de uppfattningar som arbetarorganisationer uttryckte lät Cardenas' regering Trotskij komma in. Detta faktum tillät Trotskij att placera centrum för sin internationella spionorganisation i vårt land för att hjälpa alla kontrarevolutionära krafter. Och det var endast möjligt tack vare imperialistländernas egna intressen av att göra vårt land centrum för spionage och provokationer.

Dessa personer är visserligen okunniga, men de måste ändå känna till att inte ett enda imperialistiskt land släpper in mig innanför sina gränser, att imperialismens ledare i alla länder betraktar mig som Fiende nr 1, att mina anhängare förföljs i alla imperialistiska länder, att Mexiko har erbjudit mig gästfrihet just därför att det inte är något imperialistiskt land och på grund av att hennes regering har en seriös inställning till asylrätten. Men förfalskarna håller på att förbereda attentatet och har inte tid att tveka inför sådana småsaker. Salgado fortsätter:

Således samarbetade de trotskistiska spionerna alltid med Francos armé, och samordnade sina uppror och sin agitation i den lojalistiska eftertruppen med fiendens operationer. Trotskij applåderas av pamparna i Monterey, och han främjade oljebolagens alla argument mot arbetarorganisationerna och mot regeringen, och nu inriktar han sitt arbete i linje med reaktionärernas planer och imperialismens behov. Kamrater: låt detta tjäna som ett exempel för att stärka vår kamp mot trotskismen och för att chefen för detta band av spioner ska kastas ut ur vårt land. (*Kasta ut folkets fiender från revolutionärernas led*)

Så låter en rapport från en ”ledare” vid en kongress för ett ”kommunistiskt” parti! Vilken kloak oligarkin i Kreml har förvandlat det som en gång var den Kommunistiska internationalen till! Med hjälp av ett både naturligt och konstgjort urval har revolutionärernas platser gradvis tagits över av karriärer, skurkar och professionella förtalare. Till denna grupp tillhör Salgado. I *La Voz de Mexico* den 1 maj 1940, i samma nummer där det krävdes fullständig handlingsfrihet för D Siqueiros som söktes av polisen, publicerades ett officiellt manifest till folket, och det lyder:

Kasta ut imperialistagenterna från Mexiko! Främmande spioner och provokatörer måste kastas ut ur landet och först och främst deras hotfulla och farliga ledare: Leo Trotskij ...

Försvara D Siqueiros mot den mexikanska regeringen och samtidigt kräva av samma regering att den förtrycker Trotskij, och allt detta tre veckor före attentatet – vad är det om inte förberedelser av detta attentat?

Den 19 maj 1940, fem dagar före attentatet, hittar vi i *La Voz de Mexico* en artikel där det beräknande vanvettet får ett utbrott:

#### **Förrädaren Trotskij**

Trotskij, den ”gamle förrädaren” som Lombardo Toledano vid ett visst tillfälle betecknade honom, visar oss så ofta han kan att ju äldre han blir desto klurigare och mer cynisk blir han. Spion i de reaktionära krafternas sold, agent för Dieskommittén i Mexiko ...

... Trotskij's ansvar i komplotten som förrädarna mot Mexiko, de imperialistiska bolagens agenter och Dieskommittén ...

Trotskij måste svara inför landets myndigheter för sina antiproletära och antimexikanska göranden och låtanden och upphöra med sina idiotier.

Förrädaren kanske drömmer om att återuppleva de dagar då han kunde organisera sin egen rättegång, och döma sig själv med hjälp av sina vänner i Diego Riveras hus, för han har nyligen krävt att en domstol ska undersöka de anklagelser som har riktats mot honom för att vara agent åt Dieskommittén, något som han själv har erkänt i sina offentliga uttalanden.

Det är uppenbart att Trotskij söker en plattform för att bedriva sin skändliga verksamhet mot Mexikos arbetare. Men folket kommer inte att ge honom denna plattform.

Vad gäller Trotskij har Mexikos arbetare redan uttalat sin uppfattning i den meningen att han måste kastas ut ur landet.

Det hade inte alls varit förvånande om artikeln hade haft den gemensamma underskriften: David Siqueiros, Nestor Sanchez Hernandez, Luis Arenal, David Serrano, Mario Pavon Flores.

I en annan artikel i samma nummer sägs det att Trotskij förbereder sig för att:

... Stöda provokatörerna och mördarna, ivrigt att ingripa i Mexikos inre angelägenheter ...

Längre fram:

Vad gäller Trotskij påminns vi att denna skurkaktige förrädare har krävt av *El Popular* och tidskriften *El Futuro* att de inom 72 timmar ska lägga fram sina anklagelser – som är hela Mexikos och hela världens revolutionära rörelses anklagelser mot ”Fjärde internationalens” senila lilla ledare. Vilken hal ål den lille förrädaren är! Han vet mycket väl att man på 72 timmar knappt skulle kunna påbörja listan över hans förbrytelser, hans brott, hans medlöperi med alla folks fiender, till att börja med dem i Sovjetunionen, Kina och Spanien.

Det *sista* numret av *La Voz de Mexico* före attentatet ägnade sig som vi har sett huvudsakligen åt att hetsa mot Trotskij och utgör en fruktansvärd samling anklagelser och förtal. Det är så personer skriver när de förbereder sig för att byta pennan mot ett maskingevär. Redaktionen på *La Voz de Mexico* kände till det nära förestående attentatet och förberedde den allmänna opinionen i sitt eget parti och dess sympatisörer.

Det går inte ens för ett ögonblick att tänka sig att *La Voz de Mexicos* redaktörer, som är gamla och inte galna, trodde på vad de skrev. De ljuger kallsinnigt på order uppifrån. Och de avslöjar sin onda vilja dubbelt upp genom att till det förtal som de fått färdigt från Moskva lägga sina egna påhitt om mitt ”deltagande” i Cedillos uppror, min ”allians” med Dies mot Mexiko eller mitt deltagande i valkampanjen. Lögnarna vägrar lägga fram bevis med förevändningen att de inte vill ge mig en ... ”plattform” eller ge mig ... ”publicitet”. Och när jag kallar dem Stalins medhjälpare hotar de att sätta mig i fängelse för ”förtal”!

Detta är stalinismens skola. Ideologisk cynism och moralisk skamlöshet är dess grundläggande kännetecken. Dessa personer har inte någon respekt för vare sig fakta eller dokument: de formulerar aldrig sina anklagelser klart och tydligt. Deras förtal kännetecknas av att sprida vanära. Från Sovjetunionen, där ingen vågar säga emot Stalin eller hans kollegor, har andan av servilitet, kryperi och cynism spridit sig till hela Komintern och förgiftat arbetarrörelsen in i märgen.

## ***Sopa igen GPU:s spår***

De första dagarna efter attentatet gömde sig herrar inspiratörer i sina hålor. De var rädda för att deras ”militära” kollegor skulle kunna hamna i polisens händer. Till en början var GPU-prensens

insinuationer mycket försiktiga. Men för varje dag blev dessa herrar allt modigare. Via massor av kanaler spred de den idiotiska och gemena versionen om ”angrepp på mig själv”. Polisen vilseleddes av moraliska medbrottslingar till brottet, och var som bekant fram till slutet av maj oförmögna att spåra brottslingarna. I stalinistiska kretsar blev stämningarna gladare. I *La Voz de Mexico* den 1 juni talar man redan om attentatet som ”Denna groteska fars”.

De händelser som nyligen ägde rum i Mexiko genomfördes skickligt av den sorglige Trotskij och hans gäng, och ställer på ett anklagande sätt alla kännetecken hos en provokation i skarp relief...

Trotskij är en agent vars kropp och själ har överlämnats till den internationella kapitalismen, och han har hängivet varit ett verktyg som tjänat dess intressen. Och i detta fall ansåg han det lämpligt att göra den ännu en tjänst med det ”attentat” som han var måltavla för i den herrgård där han bor.

Varför ”kapitalismen” och Trotskij krävde detta häpnadsväckande företag förklarar inte tidningen. ”Ju grövre lögn”, lyder Hitler-Stalins recept, ”ju mer beredvilligt tror folk på den.”

*La Voz de Mexico* försöker av alla krafter skapa ett alibi för kommunistpartiet. Det är begripligt för det mänskliga tänkandet. Men tidningen stannar inte där, utan den försvarar också GPU.

... den provokation som Trotskij själv är direkt indragen i har därför kännetecknen hos en *anti-sovjetisk* provokation. (10 juni 1940.)

Givetvis! Med hjälp av ett ”angrepp på mig själv” försökte Trotskij kompromettera GPU:s oklanderliga renhet.

I samma nummer tillkännager redaktörerna:

Vi har fått en del uttalanden från den mexikanska sektionen av Förbundet för spanska republikens veteraner, där de slår fast att ”attentatet” mot kontrarevolutionären Leo Trotskij är en tarvlig manöver från reaktionen och imperialismens sida mot det mexikanska folket.

Ordförande för den mexikanska sektionen av detta förbund är ingen annan än David Alfaro Siqueiros! Attentatets organisatör protesterade mot ”en tarvlig manöver från reaktionen”. Här avslöjar sig redaktörerna fullständigt. För att styrka sitt alibi tvingas de visa att GPU, som de inte kan ta avstånd från, inte var inblandade i fallet. Och för att bevisa mitt ”angrepp på mig själv” ser de sig tvingade att hänvisa till D A Siqueiros’ höga auktoritet. All detta innehåller ett element av sinnessjukdom. Fräckhet och oförskämdhet når lätt gränsen till vansinne. Men i detta vansinne finns en metod som är oupplösligt förknippas med GPU:s namn!

*La Voz de Mexico* publicerar Siqueiros’ opartiska vittnesmål och skriver för sin del:

Trotskij ... är en av den femte kolonnens främsta inspiratörer, stödjepunkt för den mexikanska reaktionen och yankee-imperialismen, betald agent åt det mexikanska folkets värsta slaktare.

Här talar fruktan med ett vansinnets språk. Dessa personer fruktar att de kommer att bli tvungna att stå till svars för attentatet den 24 maj.

Det finns ingen anledning att analysera denna föraktliga stalinistiska publikation, som vändas mellan den mexikanska polisen och GPU. *La Voz de Mexico*s agerande under de kritiska veckorna

visar otvetydigt att dess chefer från första början var väl medvetna om att attentatet organiserades av Stalins agenter. De kände till D Siqueiros' roll i attentatet. De visste att Robert Harte inte var medbrottsling i attentatet utan ett offer. Genom att skapa teorin om angrepp på mig själv och sprida förtal om Harte agerade de i GPU:s och på samma gång sina egna intressen.

Slutsatsen är självklar: om ett officiellt GPU-organ hade givits ut i Mexiko så skulle det inte ha kunnat genomföra förberedelserna av attentatet och därefter sopa igen spåren från det med större entusiasm och skamlöshet än *La Voz de Mexico*.

## ***Teorin om ”angrepp på mig själv”***

Från första dagen jag anlände till Mexiko (januari 1937) har polisen vidtagit specialåtgärder för att skydda mig mot möjliga attentat. Tveklöst måste myndigheterna ha haft starka skäl till det. Polisen skyddade mig inte, kan man förmoda, mot Dieskommittén, som ännu inte existerade 1937, inte heller mot ”Almazans anhängare”, och inte heller mot ”angrepp på mig själv”. På frågan – mot vem skyddade den mexikanska polisen mig under de 3½ år som föregick attentatet den 24 maj? – kan det enda förnuftiga svaret vara: mot GPU.

Men när attentatet verkligen ägde rum, och dessutom på ett sätt som uppvisade alla kännetecknen hos Stalins hemliga polis, inledde en viss del av den mexikanska pressen (*La Voz de Mexico* och dess imitatörer *El Popular* och *Futuro*) en kampanj med syftet att bevisa att GPU inte hade något med det att göra. Bara GPU-agenternas disciplinerade fräckhet kan ha givit den absurda teorin om ”angrepp på mig själv” ett sken av sannolikhet.

Vilka mål skulle jag gynna genom att drista mig till ett så ohyggligt, motbjudande och farligt vågstycke? Än idag har ingen förklarat det. Det antyds att jag ville svartmåla Stalin och GPU. Men går det att lägga något till ryktet hos en man som har förintat bolsjevikpartiets hela gamla generation? Det sägs att jag ville bevisa förekomsten av en ”femte kolonn”. Varför då? Dessutom räcker det med GPU:s agenter för att beställa ett sådant attentat, det behövs ingen mystisk ”femte kolonn”. Det sägs att jag ville skapa svårigheter för den enda regering som erbjuder mig gästfrihet. Vilka motiv skulle jag ha att skapa svårigheter för den enda regering som erbjuder mig gästfrihet? Det sägs att jag ville provocera fram ett krig mellan USA och Mexiko. Men den förklaringen är helt sinnesförvirrad. För att provocera fram ett krig hade det varit mer naturligt att organisera ett attentat mot den amerikanske ambassadören eller oljemagnaterna, men inte mot en bolsjevikisk revolutionär, som är främmande för och hatad av de imperialistiska kretsarna.

När Stalin organiserar ett attentat mot mig är hans syfte uppenbart: likvidera fiende nr 1. Stalin riskerar inget personligen: han agerar på håll. Om jag å andra sidan skulle organisera ett ”angrepp på mig själv” så skulle jag själv få bära ansvar för ett sådant företag, riskera mitt eget och min familjs rykte, mitt politiska rykte och ryktet för den rörelse jag tjänar. Vad skulle jag vinna på det?

Men även om vi tänker oss det omöjliga, nämligen att jag skulle avvisa hela mitt livs ideal, förolämpa sunt förnuft och mina egna livsviktiga intressen och beslutade mig för att organisera ett ”angrepp på mig själv” för ett okänt syfte, så kvarstår frågan: var och hur fick jag tag på 20 attentatsmän, utrustade dem med polisuniformer, beväpnade dem, försåg dem med allt som

behövdes? Och så vidare. Med andra ord, hur klarade en man som lever nästan isolerad från världen utanför att genomföra ett vågstycke som bara kunde genomföras av en mäktig apparat? Jag erkänner att jag kritiserar en tanke som inte förtjänar det.

## ***Stalins agenter gör sig redo att utse Siqueiros ... till Trotskijs agent***

Kommunistpartiets ledare är nu indragna i en komplicerad manöver kring personen Siqueiros. Målet med denna manöver är att offra Siqueiros, misskreditera mig och rädda sig själva. Men resultatet av en så överkomplicerad intrig kan bevisa raka motsatsen till vad GPU:s strateger förväntar sig.

Manövern inleddes av David Serrano, medlem i politbyrån, och följaktligen en av kommunistpartiets officiella ledare. Den 19 juni rapporterades hans tillkännagivande på följande sätt i pressen:

Han sa, att omedelbart efter händelsen i Coyoacán hade kommunistpartiet gjort en utredning för att upptäcka vad som hade ägt rum. Och att utredningen sedan dess hade inriktat sig på Alvaro Siqueiros, ett okontrollerat element som ansågs vara halvt galen ... Och att de därefter hade fått misstankar mot Alvaro Siqueiros, tillsammans med vilken en viss Blanco och Antonio Pujol, hans lärjunge och personliga assistent ständigt dök upp.

Ett sådant fördömande av sina närmaste likasinnade, sina medbrottslingar vid attentatet, skulle ha varit helt omöjligt bland medlemmar i ett revolutionärt parti. Men bland stalinisterna är regeln ”*salus GPU suprema lex*” [”låt GPU:s välfärd vara den högsta lagen”]. När D Serrano talar om Siqueiros som ”ett okontrollerat och halvt galnet element” försöker han dra uppmärksamheten från Kreml och sig själv.

Efter att attackens övergripande karaktär och namnet på de viktigaste deltagarna redan hade avslöjats, publicerade *La Voz de Mexico* den 23 juni följande uttalande från kommunistpartiet:

Flera personer verkar vara direkt eller indirekt inblandade, bland dem David Alvaro Siqueiros, som har angivits som angreppets ledare ... Mexikos kommunistiska parti förkunnar kategoriskt att ingen av deltagarna i provokationen är medlemmar i partiet, att de alla är okontrollerade element och provokatörer ...

Med olika variationer repeterades detta uttalande under de följande dagarna. Sedan dess har Siqueiros förklarats vara inte bara ”halvt galen” utan också ”provokatör”.

D Serranos tillkännagivande angående Siqueiros och A Pujol blev signalen till liknande uttalanden från de övriga arresterade fångarna. ”Serrano Andonegui lämnade den första informationen om Alvaro Siqueiros och sedan bad de två kvinnliga spionerna att få komplettera sina uttalanden ...” De åtalade lade hädanefter hela ansvaret på D Siqueiros. Mateo Martínez, en partimedlem, tillstod först att D Serrano, medlem i politbyrån, ”är en person som är kapabel till ett vågstycke som attentatet mot Trotskij.” Men uppenbarligen under välgörande inflytande från sin advokat, Pavon Flores, medlem i partiets centralkommitté, insåg plötsligt Mateo Martínez att D Serrano inte hade något att göra med attentatet, att bara provokatörer som Siqueiros var förmögen till sådana handlingar.

Efter att ha befast denna ståndpunkt började stalinisterna avancera ... Den 2 augusti hade D Serrano, att döma av tidningarna, redan uppgivit att jag gav Siqueiros pengar, antingen för en eller annan tidning, eller för ... ”angreppet på mig själv”. Målet med denna nya absurditet är uppenbart: David Alfaro Siqueiros omvandlas gradvis till en ... trotskist. ”Ju grövre lögn, ju mer beredvilligt tror folk på den”, lyder Hitler-Stalins recept.

Utan tvivel pågår det intensiv aktivitet bakom scenen i den officiella undersökningen. GPU vill inte ge upp. Trots Robert Sheldon Hartes kropp, trots att ett antal av de arresterade har erkänt, vill GPU återuppliva versionen att jag har angripit mig själv. Det vore så lämpligt för ett antal personer med nedfläckade rykten! Dessutom har GPU tillgång till outtömliga ekonomiska resurser.

I det totalitära Moskva skulle den här sortens intrig ha kunnat genomföras utan problem. Det är annorlunda i Mexiko. Här lägger GPU:s agenter, inklusive D Serrano och hans advokat Pavon Flores, band på sin iver. De ljuger alltför grovt. De motsäger sig själva alltför lättvindigt. De glömmer vad de gjorde och sa igår. Vi ska nu visa detta med fullständiga bevis. Syftet med dessa rader är att hindra GPU från att förvirra den allmänna opinionen med sin intrig, om bara för några dagar.

Vilka var de verkliga förhållandena mellan kommunistpartiet och Siqueiros före attentatet? De samarbetade nära, i total enighet och med exakt samma metoder. Förhållandet utgjordes av en vänskaplig arbetsfördelning. Siqueiros bröt utan tvivel aldrig med Kreml. Tveklöst hade Siqueiros ”missförstånd” med den ena eller andra ledaren i det mexikanska kommunistpartiet. Denna miljö kännetecknas allmänt sett av rivalitet, intriger och ömsesidiga fördömanden. Men Siqueiros bröt aldrig med Kreml. Han var hela tiden en av Stalins lojala agenter. I Spanien arbetade han tillsammans med D Serrano under ledning av sovjetiska GPU-agenter. Han återvände till Mexiko som en av Moskvas betrodda agenter. Alla stalinistiska och halvstalinistiska grupper hedrade honom. *El Popular* och *Futuro* ägnade hyllningsartiklar åt honom. Hur är det möjligt att Lombardo Toledano, V Villasenor, Alejandro Carrillo aldrig misstänkte att Siqueiros var ”halvt galen”, ”provokatör” och till och med ”trotskist”?

I december 1939, när planen för attentatet redan höll på att utarbetas inom konspiratörernas snäva krets, organiserade kommunistpartiet ett möte till ära för Stalins, ”Världsproletariatets genialiske vägledare och stolthet”, 60-årsdag. I en redogörelse för detta möte i *La Voz de Mexico* den 21 december kan vi läsa:

Ovan återgivna budskap godkändes under dundrande applåder av de som deltog på åminnelsen av Stalins 60-årsdag på Hídalgo-teatern ... I presidiet satt kamraterna James Ford, Alfaro Siqueiros, Rafael Carrub, Valentin Campa, Andres Salgado och den spanska författarinnan Margarita Nelkin ...

Således satt den ”halvt galne” och ”provokatören” Siqueiros, som sedan länge var ”utesluten” ur partiet, i presidiet jämte det stalinistiska partiets vicepresidentkandidat i USA, Ford, och andra celebriteter från Komintern. David Alfaro Siqueiros (som ännu inte misstänkte sin ”trotskism”) skrev med avgjort nöje under det entusiastiska telegrammet till Stalin, från vilken han kort dessförinnan hade fått order om att organisera attentatet.

I samma nummer av *La Voz de Mexico* hittar vi i en artikel:

Ett liknande fall är David Alfaro Siqueiros', som olagligt ställts inför rätta efter falska vittnesmål från anställda på lägre nivå i det federala polisdistriktet ... Enligt vår uppfattning måste alla organisationer också organiseras i fallet med kamrat Siqueiros.

*La Voz de Mexico* kallar "trotskisten" Siqueiros för "kamrat" och försvarar svartsjukt en provokatör mot den mexikanska polisen.

Den 14 januari 1940, när Siqueiros redan hade inlett det praktiska organiserandet av attentatet, rapporterade *La Voz de Mexico* om ett annat kommunistiskt möte:

Därefter intog Siqueiros talarstolen för att visa den "oberoende pressens" sanna natur, den press som säljer sig till högstbjudande och ändrar sina normer i enlighet med den boss som den är avlönad av ... Han uppmärksammade alla, folket och dess organisationer, på faran för ett reaktionärt uppror, och försäkrade att det *mexikanska kommunistpartiet är mobiliserat för kamp, för att i den form som må bli nödvändig besvara imperialisternas och de nationella förrädarnas aggressioner.*

Som huvudtalare vid ett kommunistiskt möte solidariserar sig D Siqueiros inte bara med det parti som "uteslöt" honom, utan talar också myndigt i dess namn: "försäkrade att det mexikanska kommunistpartiet är mobiliserat för kamp". Ett sådant språk kan bara en partiledare använda. *La Voz de Mexicos* redaktion solidariserar sig i sin tur helt med "kamrat" Siqueiros' stridbara tal.

I *La Voz de Mexico* den 1 maj hittar vi följande artikel.

#### **För Alfaro Siqueiros' frihet**

... Rättegången mot Siqueiros är på väg att ta slut. På grund av affärstidningarnas moraliskt fördärliga inflytande *finns det en risk för att han kommer att dömas.* Det är därför nödvändigt att arbetarnas solidaritet ska visa sig i ett omedelbart stöd till Kommittén för Siqueiros' definitiva frihet.

Bara tre veckor återstod till attentatet. GPU var i trängande behov av Siqueiros, som polisen riktade ovälkommen uppmärksamhet mot. *La Voz de Mexicos* redaktörer kom till hans försvar, oförmögna att förutse att de ungefär en månad senare skulle stämpla sin nära partimedlem som "provokatör".

Samma cyniska motsättningar, men i mindre skala, finns i kommunistpartiets förhållande till Rosendo Gomez Lorenzo. Pressen skrev den 19 juni: "vad gäller Rosendo Lorenzo sa han (D Serrano) att han visste att han hade blivit utesluten från partiet på grund av vissa olagliga knep." Denna version upprepades också av *La Voz de Mexico*, där R G Lorenzo betecknas som en simpel tjuv som hade lagt beslag på pengar som samlats in till partiet.

Senare, den 23 juni, skrev *La Voz de Mexico*, som var säker på att Lorenzos deltagande inte var bevisat och att de kanske skulle få behov av honom, istället:

Liknande raseri har riktats mot journalisten Rosendo Gomez Lorenzo, som nesliga journalister hatar med en bedrövlig förbittring på grund av hans ställningstagande för revolutionens sak!

Mannen som igår förkunnades vara en tjuv framställs nästa dag som en martyr för revolutionens sak!

Vi har hört hur D Serrano föraktfullt talade om Pujol som den halvt galne Siqueiros' "lärjunge och personliga assistent". Uppenbarligen kunde inte D Serrano ha något gemensamt med Pujol. Icke

desto mindre tryckte *El Popular* den 4 januari 1939 ett telegram från Barcelona, daterat den andra samma månad och skickat till CTM. Det lyder:

Mexikanska veteraner som är närmast att sändas hem, vi önskar er ett lyckosamt nytt år i enad revolutionär kamp mot reaktion och fascism. För Kommittén: Pujol, generalsekreterare; Talavera, sekreterare för agitation och propaganda; Justo, organisationssekreterare.

Justo är ingen annan än David Serrano. Detta telegram vittnar odiskutabelt om det nära samarbete som fanns mellan D Serrano och Pujol, och följaktligen även Siqueiros.

Måhända kommer GPU imorgon att under dödshot kräva av Siqueiros att han erkänner att han i hemlighet har varit "trotskist"? Kanske Siqueiros förkunnar att Robert Sheldon Harte dödades under "angreppet mot mig själv"? Kanske D Serrano själv bekänner att han bara var en av Dies' agenter för att organisera politiska mord? Kanske *El Popular* redan håller på att förbereda en ledare om detta ämne? Vi kan redan i förväg förutse vilken patriotisk indignation den kommer att uppvisa! Låt dem försöka! Moskva har för längesedan skapat klassiska modeller för sådana affärer. Vi inväntar lugnt den nya intrigen. Vi behöver inte hitta på någonting. Vi ska bara hjälpa till att belysa logiken hos fakta. Mot denna logik kommer förfalskarna att knäcka sina huvuden!

### ***Varför vill inte stalinisterna vidkännas sitt hantverk?***

När den absurda versionen med "angrepp på mig själv" led ett så nesligt nederlag och Kreml-agenternas skuld blev uppenbar för världen, försökte Siqueiros' vänner, inspiratörer och beskyddare ta avstånd från attentatet på en "principiell" grundval.

Den 1 juni skrev *La Voz de Mexico*:

Kommunistiska internationalen, Lenins och Stalins international, och med den hela världens partier, har aldrig förkunnat eller praktiserat individuell terroristisk kamp, utan massornas organiserade våld ...

*La Voz de Mexico* den 16 juni upprepar:

Kommunistpartiet har tusentals gånger tillkännagivit att dess program varken accepterar eller förkunnar individuell terrorism, utan massornas öppna handlingar till försvar för sina intressen.

Och den 30 juni:

Hur skulle det då kunna vara möjligt för kommunistpartiet att förneka sina egna principer, handla mot sina egna intressen och delta i en terroristhandling som är helt främmande för vår taktik och våra kampmetoder?

Samma sak upprepas av de anklagade D Serrano och Mateo Martínez och deras advokater. De talar alla uteslutande om abstrakta "principer" som förbjuder individuell terror. Inte en enda av dem talar om fakta. Ingen nämner GPU. Har de verkligen inte hört talas om denna institution? Är de verkligen omedvetna om att GPU systematiskt sysslar med mord, inte bara på sovjetiskt territorium utan i samtliga civiliserade länder i världen?

Det handlar inte alls om kommunistpartiets så kallade "principer" är bra eller dåliga. Det handlar om de aktiviteter som kommunistpartiet sysslar med, och de verkliga förhållandena mellan



kommunistpartiets centralkommitté och GPU.

GPU är inte bara Sovjetunionens hemliga polis, utan något långt mycket viktigare. GPU är ett verktyg för den stalinistiska klickens makt över Sovjetunionen och Komintern. En av GPU:s viktigaste och mest oförtrutna uppgifter är att fysiskt utrota de mest beslutsamma och farliga motståndarna till Stalins diktatur. I Sovjetunionen är detta utrotande halv dolt bakom juridiska formaliteter. Utanför Sovjetunionen genomförs det med hjälp av komplotter, attentat och mord i bakhåll.

Som organisationer är inte GPU och Komintern identiska, men de är ouplösligt förbundna. De är underordnade varandra, och dessutom är det inte Komintern som ger order till GPU utan tvärtom är det GPU som fullständigt dominerar Komintern. Denna dominans uttrycks i plötsliga förändringar av centralkommittéerna i samtliga sektioner, som det faller Moskva in; i de utrensningar som utförs av mystiska händer, bakom partiets rygg. De medlemmar i centralkommittén som är agenter åt GPU ser till att partiets agerande inte på något sätt går mot GPU:s intressen. Eftersom det inte finns en tillstymmelse till fria diskussioner eller demokratiska beslut i partiet, kan GPU:s agenter via centralkommittén tvinga varenda partimedlem, under hot om att tillintetgöras moraliskt och ibland fysiskt, att genomföra GPU:s beslut. Om man inte förstår dessa mekanismer är det omöjligt att inse de verkliga motiven bakom *La Voz de Mexico*s, de åtalades och deras anhängares beteende.

I juni 1937 utsatte Hernan Laborde, på order från Moskva, centralkommitténs, inklusive sin egen, politik för ”självkritik”. Här är en av hans bekännelser:

Vi krävde att den överenskommelse som tillät Trotskij att slå sig ner i Mexiko skulle upphävas och vi hotade med *massaktioner* som vi inte kunde inleda eftersom vi inte hade den nödvändiga styrkan ... (Hernan Laborde, *Enhet till varje pris*, 1937.)

Detta citat är av stor betydelse. Moskva skulle givetvis ha föredragit att jag hade drivits ut med hjälp av påtryckningar från massorna. Men massorna fanns inte där och partiet hamnade bara i en löjlig situation. Moskva hade hoppats att Lombardo Toledano skulle ha varit mer framgångsrik i att mobilisera arbetarna under parollen att kasta ut Trotskij från Mexiko. Men trots Toledanos alla ansträngningar vägrade arbetarna envist att svara på hans agitation – arbetare ogillar att ta på sig rollen som översittare. I och med krigsutbrottet upplevde Moskva samtidigt ytterst intensivt att de behövde tysta mig. För varje dag som gick blev Moskva alltmer otålig och pressade sina organ i Mexiko. Historien lär oss att när äventyrliga organisationer inte är tillräckligt politiska starka för att lösa en uppgift, så uppstår tanken på terroristhandlingar av sig själv. Pistolen, kulsprutan eller dynamiten måste ersätta massornas otillräckliga kraft. Det är den individuella terrorismens klassiska formel.

*La Voz de Mexico*s avståndstagande från terrorism är bara en rituell fras för att undvika ansvar. Avståndstagandets bedrägliga karaktär visar sig allra bäst i D Siqueiros' eget agerande. När Siqueiros den 5 mars 1939 talade som en av de stalinistiska talarna vid ett möte för mexikanska lärare, förespråkade han behovet av att föra kamp mot ”förrädarna”, och sa: ”... och de måste få veta att vi kommer att kämpa mot dem, *inte med direkta aktioner, utan genom att ena massorna.*” (*El Popular*, 6 mars 1939.)

Siqueiros använde här exakt samma formulering som *La Voz de Mexico*, *El Popular* och *Futuro* senare tvingades upprepa för att bryta med Siqueiros. Förgäves! Siqueiros har fullständigt misskrediterat denna frälsande formulering.

Det går inte att undvika att betona den enorma skillnad som finns mellan revolutionära partiers användning av terror och GPU-gängens. Ryssland var den individuella terrorns klassiska land. Det revolutionära partiet brukade öppet ta ansvar för varje blodig handling det begick. Polska och irländska terrorister uppträdde på samma sätt under sin kamp för nationellt oberoende. Det är något helt annat med stalinisterna. Efter att ha utfört ett planerat mord, förnekar de inte bara sitt eget verk utan försöker också pracka på sitt brott på sina politiska motståndare. De handlar inte i folkets utan i det totalitära gängets intressen. Det är tvungna att lura folket. Detta fega dubbelspel ger GPU:s terror en oärlig och motbjudande karaktär.

### ***Vad är kärnan i min anklagelse?***

Den 2 juli upprepade jag inför domstolen mitt påstående att *La Voz de Mexico*, *El Popular* och *Futuro* är GPU:s verktyg och får ekonomiskt stöd från den. Efter *El Popular* och *Futuro* ansåg *La Voz de Mexico* det nödvändigt att stämma mig för ”förtal”. Genomtänkt åtgärd! Komintern är ett lika lydigt verktyg åt Kreml som GPU. Hur kan *La Voz de Mexico* vara Kominterns tidning och på samma gång betrakta varje hänvisning till dess band till Kreml som ”förtal”? Uppenbarligen har *La Voz de Mexico* lämnat in sin anmälan bara för att minska det absurda i *El Populars* och *Futuros* anmälningar. Moskvas materiella stöd till revolutionära rörelser i andra länder började så fort bolsjevikerna grep makten. Den 26 december 1917 utfärdade Folkkommisariernas råd följande dekret:

#### ***Ett anslag till stöd för världsrevolutionen***

I beaktande av det faktum att sovjetmakten grundar sig på principen om proletarietets internationella solidaritet och de arbetandes brödraskap i alla länder, och att kampen mot krig och imperialism bara kan leda till fullständig seger om den förs i internationell skala, anser Folkkommisariernas råd det vara nödvändigt att med alla medel erbjuda hjälp till arbetarrörelsens vänster i alla länder, oavsett om dessa länder befinner sig i krig eller i förbund med Ryssland eller är neutrala. Av denna orsak beslutar Folkkommisariernas råd att bevilja två miljoner rubel till den internationella revolutionära rörelsens behov och ställa dem till de utländska representanterna i folkkommisariatet för utrikes ärenden.

V Uljanov (Lenin)  
Ordförande för Folkkommisariernas råd  
L Trotskij  
Folkkommisarie för utrikes ärenden

Inte ens idag känner jag mig benägen att ta bort min underskrift från detta dekret. Det var frågan om att öppet ge hjälp till revolutionära rörelser i andra länder under arbetarorganisationernas kontroll. De partier som fick hjälp var fullständigt fria att kritisera den sovjetiska regeringen. Vid Kommunistiska internationalens kongresser brukade det alltid äga rum lidelsefulla ideologiska strider, och vid mer än ett tillfälle hamnade Lenin och jag i minoritet.

Under Stalins regim drabbades det ekonomiska stödet till utländska organisationer av ett fullständigt förfall. ”Arbetar- och bonderegeringen” som kontrollerades av partiet och var ansvarig

inför sovjeterna omvandlades till en personlig diktatur som grundades på en totalitär apparat av opersonliga tjänstemän. Internationell solidaritet omvandlades till en förnedrande underkastelse under Kreml. Ekonomiskt stöd blev en sorts mutor. På den tiden då Komintern var en revolutionär organisation skulle inte en enda revolutionär ha vågat kalla en hänvisning till hjälp från Kreml för ”förtal”! Idag upplever till och med Moskvas agenter denna ”hjälp” som ett skamligt och förnedrande beroende som man inte ska erkänna öppet. Genom att inleda en process mot mig för ”förtal” bekräftar bara Kremels mexikanska agenter min bedömning av dagens Kreml.

Jag förebrår inte *La Voz de Mexico* och andra publikationer för att de får pengar från sina likasinnade utomlands. Det finns inget klandervärt i det. Jag anklagade och anklagar dem för att deras likasinnade i Sovjetunionen inte är arbetarna och bönderna utan arbetarnas och böndernas förtryckare och bödlar. Jag anklagar dem för att fullborda GPU:s skamliga och kriminella uppdrag, för att tjäna den parasiterande oligarkins reaktionära syften, för att tvingas dölja sin förbindelser med GPU och deras ekonomiska beroende av den sistnämnda. Denna allvarliga anklagelse vidhåller jag helt och fullt!

## ***Kominterns budget och den ekonomiska hjälpen till utländska sektioner***

GPU:s ingripande i Kominterns angelägenheter, systemet med mutor och korruption av arbetarrörelsens ledare i länder utomlands började utvecklas systematiskt i början av 1926, då Stalin definitivt ställde sig i ledningen för Komintern. Samtidigt inleddes oppositionens (”trotskisternas”) oförsonliga kamp mot godtyckligheten och mutorna inom Komintern och dess periferi. Således avslöjade oppositionen att Purcell, de brittiska fackföreningarnas välkända ledare, i utbyte mot sin ”vänskap” med Sovjetunionen, med andra ord Kreml, erhöll en hemlig lön på 25 pund i månaden. Likaså åtnjöt andra framstående ledare i samma fackföreningar alla möjliga sorters materiella fördelar. Deras hustrur fick ”harmlösa” gåvor av guld och platina. Naturligtvis betraktade alla dessa herrar och damer, som formellt inte tillhörde Komintern, trotskisterna som ”förrädare”.

Stalin fruktade oppositionens avslöjanden och kände sig tvingad att börja publicera något i stil med en ekonomisk redovisning för Komintern. Jag bifogar de ekonomiska redovisningarna för 1929, 1930 och 1931 till mitt tillkännagivande. Jag måste direkt säga att dessa redovisningar har förberetts i GPU:s laboratorier och är helt felaktiga. Hela budgeten är minskad flera gånger. Hemliga utgifter nämns inte alls. Källan till tillgångarna döljs. De minskade summor som nämns i dessa redovisningar: 675.000, 956.000 respektive 1.128.000 dollar för de tre nämnda åren kom nästan helt från Stalins hemliga tillgångar.

Trots allt hemlighållande och alla förvanskningar, eller snarare tack vare dem, är en av utgiftsposterna särskilt övertygande. I varenda årsbudget finns en speciell post: *Stöd till partipublikationer*, som uppgår till 435.000, 641.000 respektive 756.000 dollar, som således attesteras i de kraftigt minskade och felaktiga ekonomiska redovisningarna. Under dessa tre år ökade stödet till Kominterns sektioners publikationer från en halv till tre kvarts miljoner dollar. Redovisningen anser det därmed varken nödvändigt eller möjligt att dölja ett så allmänt känt faktum som att Moskva ger ekonomiskt stöd till utländska sektioner och deras tidningar. Det föll

uppenbarligen heller inte GPU:s superförsiktiga revisorer in att *La Voz de Mexico* skulle stämpla hänvisningar till penninghjälp från Moskva som ”gammalt förtal”. De ekonomiska redovisningarna täcker givetvis bara Kominterns officiella press, som *La Voz de Mexico*. Den direkta eller indirekta hjälpen till tidskrifter som formellt inte tillhör Komintern, men som fullbordar mycket viktiga och känsliga uppdrag åt GPU, som *El Popular* och *Futuro*, har helt utelämnats. Vi kommer att tala om dem separat.

Det går naturligtvis att fråga sig varför jag bara använder Kominterns ekonomiska redovisningar för åren 1929, 1930 och 1931. Svaret är enkelt: efter att ”trotskisterna” hade krossats upphörde publiceringen av redovisningar. Redovisningarnas bedräglighet skapade misstankar från alla möjliga håll och gjorde ingen nöjd. Samtidigt skapade utgiftsposter som understöd till Kominterns sektioner och publikationer svårigheter för en del av dessa sektioner. Det faktum att Komintern inte längre publicerar sin budget vittnar i sig själv om att den tvingas dölja sina finansiella operationer fullständigt.

Men det innebär på intet vis att stödet till sektioner och ”vänner” har upphört. Tvärtom, detta understöd har ökat för varje år. Det måste idag uppgå till tiotals miljoner dollar, och dessutom används utan tvivel större delen av denna summa på publikationer och ”vänner” som formellt inte tillhör Komintern.

## ***Det oupplösliga bandet mellan Komintern och GPU***

I ett brev till Albert Goldman, min advokat i New York, beskriver B Gitlow, en av grundarna av USA:s kommunistiska parti, under 20 år medlem i dess centralkommitté, medlem i EKKI och Kominterns presidium, relationerna mellan Komintern och GPU på följande sätt:

Crompond, New York, 25 juli 1940

Herr Albert Goldman  
116 University Place  
New York City, N.Y.

Käre herr Goldman,

När jag var medlem i Kommunistiska internationalens presidium och exekutivkommitté hjälpte jag till att leda Kommunistiska internationalens affärer, och var ingående bekant med hur organisationen fungerade som organ åt GPU.

Alla Kommunistiska internationalens representanter som skickades från Ryssland till främmande länder hade alltid med sig speciella förhållningsorder från GPU, och om de inte var direkta GPU-agenter så arbetade de under ledning av en GPU-agent.

GPU ansvarade för den speciella avdelning av Kommunistiska internationalen i Moskva som hade ansvar för pass, visa och det ekonomiska stödet till kommunistpartier och kommunistiska tidningar utanför Ryssland, och dess chef var en anställd som var direkt ansvarig inför denna organisation.

Det var allmänt känt för mig att Kommunistiska internationalens ekonomiska affärer låg i GPU:s händer.

Högaktningsfullt, Benjamin Gitlow

Eftersom Gitlow befann sig i en stad där det inte fanns någon Notarius publicus bekräftades äktheten av detta brev, som var ämnat för den mexikanska domstolen, i en skriftlig edlig försäkran från A Goldman.

***Skriftlig edlig försäkran***

Albert Goldman, som vederbörligen först svurit en ed, vittnar och säger:

1. Att han bor i New York, State of New York, USA.
2. Att han fått ett brev från Benjamin Gitlow, daterat 25 juli 1940, angående Kommunistiska internationalens relationer till GPU.
3. Att han är bekant med Benjamin Gitlows handstil och av egen kunskap vet att detta brev är skrivet med Benjamin Gitlows handstil.

*Albert Goldman*

Underskrivet och beedigat inför mig,

idag 29 juli 1940, e.Kr.

*H E Minnick*, Notarius publicus

I sin bok *Jag bekänner* gör B Gitlow ett utomordentligt viktigt och exakt tillkännagivande angående kommunistpartiets beroende av GPU.

Men partiet var knutet till den sovjetiska regeringen även med starkare band. Viktigast av dessa var GPU. På direkt begäran från GPU försåg partiet den med partimedlemmar som kunde tillföras staben av spioner. Dessa partimedlemmar blev fullfjädrade GPU-agenter, anställda och betalda av den sovjetiska regeringen. Dessa agenter var förbindelsen mellan partiet och GPU. Partisekretariatet ordnade med kontakter för dem, och då och då gav det råd till dem hur de skulle gå tillväga. En partimedlem som blev GPU-agent lämnade partiets verksamhet så fort han blev vald. Han underställdes den hårda disciplin som GPU ålägger sina agenter. Bara några få av partiledarna kände till när en partimedlem blev GPU-agent, och de höll denna information strängt hemlig. Varje gång GPU krävde hjälp av partiet fick det alla omkostnader betalda långt utöver vad som hade lagts ut, och överskottet hamnade i partikassan. Men vi, partiledarna, som var mycket måna om varje möjlighet att hjälpa GPU, hjälpa den i sitt arbete och ha dess förtroende, visste att GPU även höll oss noga under uppsikt. Det var en öppen hemlighet bland oss partiledare att GPU försåg Moskva med fullständig dokumentation om alla ledare i det amerikanska kommunistpartiet tillsammans med rapporter om partiets verksamhet i sin helhet ... Men alla vi visste att den sovjetiska regeringen inte bara betraktade vårt parti som en sektion i Kommunistiska internationalen som den sovjetiska regeringens ledare styrde över, utan att de också såg det amerikanska kommunistpartiet som ett av dess organ. ... Den sovjetiska regeringen utnyttjade medlemmar i det amerikanska kommunistpartiet över ett vidsträckt område som innefattade Kina, Japan, Tyskland, Mexiko och länderna i Central- och Sydamerika ... (B Gitlow, *I Confess*, s 302, 303.)

Som vi ser utgör inte Mexiko något undantag. Att förneka band till Kreml är inget som *La Voz de Mexico* har hittat på. Gitlow skriver angående det:

... det amerikanska kommunistpartiet har alltid hävdad att det inte har några som helst band till den sovjetiska regeringen, men faktum är att det amerikanska kommunistpartiet har samma förhållande till den sovjetiska regeringen som Nazitysklands betalda agenter i USA har till Tredje rikets regering. (*Ibid*, s 300, 301.)

***Matorras' och Krivitskijs vittnesmål***

Mycket viktiga om än långtifrån fullständiga data rörande Kremls ekonomiska diktatur över Kominterns sektioner tillhandahålls av Enrique Matorras, före detta sekreterare i de spanska ungtkommunisternas centralkommitté och medlem i det spanska kommunistpartiets centralkommitté, i sin dokumentära bok som gavs ut i Madrid 1935:

Internationalen stöder den kommunistiska rörelsen med mer eller mindre stora tilldelningar,

men vanligtvis slås en fast summa fast för varje land, vilket dock inte hindrar den från att under onormala omständigheter skicka större summor. Detta stöd existerar inte bara för den egentliga partiorganisationen, utan utsträcks till andra delar av den kommunistiska rörelsen i olika former. Det som ungefärligen når Spanien varje månad i alla former är följande:

	I pesetas
Kommunistiska internationalen till partiet	12.000
Röda fackföreningsinternationalen till den kommunistiska fackföreningsrörelsen	10.000
Internationell kommunistisk ungdom till ungdomsorganisationerna	5.000
Internationella röda hjälpen till den spanska sektionen	5.000
Internationella arbetarhjälpen till den spanska sektionen	2.000
Internationella röda sporten till kulturarbetarnas idrottsförbund	1.000
Kommunistiska internationalens pressavdelning till partiets tidning	10.000
<b>Totalresultat</b>	<b>45.000</b>

Denna summa är utöver anslag för att försörja delegater, och den skickas bara för att öka partiets och dess olika organisationers aktivitet. Det bör noteras att alla medlemmar i partiets ”politbyrå” och i ungdomsorganisationerna betalas med 400 pesetas per månad i lön. Dessutom är de i besittning av tio pesetas dagligen för utgifter under de resor de gör utanför staden där de bor, och följaktligen ombesörjs också alla resekostnader.

Olika metoder används för att föra in dessa pengar till Spanien. Ibland har enskilda personer dem med sig, eller kvinnor som specialiserats på detta arbete. Ibland får man det genom förmedling av de förlag som är knutna till partiet. Således har det antagits att Cenitförlaget har fått dessa pengar under mer än två år. Kort sagt lyckas Internationalen med hjälp av alla möjliga metoder ha en skara betalda personer helt i sin tjänst i alla länder. (Enrique Matorras, *Kommunismen i Spanien, dess linje, dess organisationer, dess tillvägagångssätt*, Madrid: Ediciones ”Pax” 1935, s 13 och 15.)

De summor som nämns här är relativt blygsamma. Men vi får inte glömma att Matorras’ bok kom ut 1935, det vill säga innan inbördeskriget bröt ut, då GPU:s inblandning i spanska angelägenheter fick en avgörande karaktär. E Matorras’ vittnesmål visar hursomhelst att stödet till sektionerna inte upphörde när Komintern slutade att publicera ekonomiska redovisningar.

I det åberopade citatet talas om stöd från Kommunistiska internationalens sida och inte GPU. Men det handlar bara om terminologiskt kamouflage. GPU har ingen egen kassa. På grund av rent praktiska överväganden stämplade Kreml de pengar som överförs med Komintern, Internationella röda hjälpen, Förbundet för internationella kulturella relationer, ”Sovjetunionens vänner”, Idrottsinternationalen etc., etc. Bakom dessa stämplade döljer sig en och samma Stalin, vars apparat för att upprätthålla kontakter utomlands är GPU, som har all orsak att förbli inkognito.

Vad gäller Kominterns sektioners ekonomiska beroende av Kreml har vi general Krivitskij's ingående vittnesmål. Krivitskij var fram till 1938 chef för det sovjetiska spionaget i hela Europa.

Kärnan i Komintern är den föga kända och aldrig offentliggjorde Internationella sambandssektionen, känd under de ryska initialerna OMS (*Otdijel Mezjdunarodnoj Svijazij*) ... Som chef för OMS blev han (Pjatnitskij) i själva verket Kominterns finansminister och

personalchef.

Vi skapade ett världsomspännande nätverk av permanent stationerade agenter som var ansvariga inför honom, och vilka skulle fungera som sambandsofficerare mellan Moskva och de till namnet självständiga kommunistpartierna i Europa, Asien, Latinamerika och USA. Som bofasta Kominternagenter höll dessa OMS-representanter piskan över kommunistpartiets ledare i det land där de var placerade. Varken basmedlemmarna eller ens majoriteten av de kommunistiska partiernas ledare känner till identiteten på OMS-representanterna, som är ansvariga inför Moskva och inte deltar direkt i partiets diskussioner.

På senare år har GPU gradvis tagit över många av OMS' funktioner, i synnerhet att leta reda på och rapportera fall av kätteri mot Stalin till Moskva.

Det känsligaste arbete som OMS' bofasta agenter anförtros är att dela ut pengar för att finansiera kommunistpartierna, deras dyra propaganda och deras falska fronter – som till exempel Förbundet för fred och demokrati, Internationella arbetarförsvaret, Internationella arbetarhjälpen, Sovjetunionens vänner och en massa skenbart partioberoende organisationer, som blev särskilt viktiga när Moskva slog in på Folkfrontspolitiken ...

Vid inget tillfälle har något enda kommunistiskt parti lyckats täcka mer än en mycket liten del av sina utgifter. Moskvans egna beräkningar är att de måste ta på sig i genomsnitt mellan 90-95% av de utländska kommunistpartiernas utgifter. Dessa pengar betalas ur den sovjetiska statskassan via OMS i summor som bestäms av Stalins politbyrå.

OMS' bofasta agent är den som i första hand bedömer hur klok en ny utgift är som ett kommunistparti vill göra. Om till exempel det amerikanska kommunistpartiets politbyrå funderar på att ge ut en ny tidning konsulterar de OMS' agent. Han överväger förslaget, och om det förtjänar att uppmärksammas så diskuterar han med OMS' högkvarter i Moskva.

En av de mest populära metoderna för att skicka pengar och instruktioner från Moskva till ett lokalt kommunistparti i ett främmande land, är med diplomatsäckarna, som inte får genomsökas ... i paket med den sovjetiska regeringens sigill anländer rullar med sedlar [från Moskva] tillsammans med förseglade instruktioner som ska distribueras. Han (GPU:s representant) levererar personligen sedelrullarna till den kommunistledare som han har direkt kontakt med. På grund av slarv har amerikanska, brittiska och franska sedlar flera gånger skickats utomlands för att användas Komintern med den sovjetiska statsbankens avslöjande stämpel. (W G Krivitskij, *In Stalin's Secret Service*, s 51-54.)

Således slår Krivitskij fast att Kominterns sektioner är ekonomiskt helt beroende av Moskva, och att GPU är ett organ för direkt ekonomisk kontroll över Komintern.

De stycken som citeras från Krivitskij har samma tyngd som juridiska vittnesmål eftersom Krivitskij gav samma upplysningar under ed inför det amerikanska representanhusets undersökningskommitté och är beredd att svara på frågor till honom från den mexikanska domstolen.

## ***Kompletterande bevis från B Gitlow***

När det gäller att bevisa de kommunistiska partiernas ekonomiska beroende av Moskva är den enda svårigheten att det finns ett överflöd av tillgängliga bevis och dokument. Här är jag tvungen att begränsa citaten till ett minimum.

Benjamin Gitlow hade under loppet av 20 år en ledande roll inom den kommunistiska rörelsen i USA, och han har givit ut en bok med ovedersägliga bevis på att Kominterns sektioner är fullständigt ekonomiskt beroende av Moskva. B Gitlow bröt med Komintern, annars skulle han inte ha lagt fram sina avslöjanden. Gitlow nuvarande politiska inriktning intresserar mig inte. Det räcker att den faktamässiga delen av boken grundar sig på odiskutabla fakta:

... Långt från att betala för sig förlorade *Daily Worker* hela tiden pengar. Komintern hade öst in många gånger de ursprungliga 35.000 dollar som de hade investerat för att starta tidningen. När vi flyttade *Daily Workers* högkvarter till New York var vår förhoppning att den skulle ge bättre avkastning på sina investeringar i form av ökad upplaga. De totala kostnaderna för byggnaden, reparationer, nytt tryckeri och oförutsedda utgifter uppgick till en bra bit över 300.000 dollar ... (Benjamin Gitlow, *I Confess*, s 307.)

Idag har partiet förgrenat sig på så många nya områden, och dess betydelse för Sovjetunionens utrikespolitik har, beroende på den japanska situationen, gjort det nödvändigt för partiet att bedriva en aldrig tidigare skådad propagandakampanj på alla tänkbara publicitetsvägar, till och med den kostsamma användningen av radio. På senare tid har partiet startat två nya dagstidningar, en i Chicago och en i San Francisco, trots att *Daily Workers* årliga underskott aldrig har varit mindre än 50.000 dollar. Uppenbarligen måste Sovjetunionen nu subventionera det amerikanska partiet mer än de gjort någonsin tidigare ... (*Ibid*, s 389.)

... När jag återvände från Moskva för att närvara vid den partikongress som skulle utse 1928 års presidentkandidat hade jag 5.000 dollar i ryska pengar i mina jeans, som en första del av Moskvas bidrag på 35.000 dollar till vår presidentkampanj. Det var i sin tur en del av den kvarts miljon dollar som vi brukade få årligen i speciella anslag för specifika syften. Moskva hade bidragit med 50.000 dollar till vår presidentkampanj 1924. Efter att ha startat *Daily Worker* med en första donation på 35.000 dollar har Moskva fortsatt att fylla det kärlet med minst den summan varje år. Moskvas ekonomiska bidrag till det amerikanska kommunistiska partiet var på min tid givetvis bara en liten del av vad de är idag, när Moskva är den oomstridda chefen ... (*Ibid*, s 496.)

Hur stor del utgör Moskvas ekonomiska hjälp? I detta avseende förkunnar B Gitlow, via vars händer pengar från Moskva passerade mer än en gång:

... Moskva var en generös donator, men långtifrån all vår verksamhet betalades av ryssarna. Med ett medlemskap som på den tiden aldrig översteg 16.000, gjorde vi av med i genomsnitt en miljon dollar per år, varav drygt hälften samlades in i USA ... (*Ibid*, s 470.)

Till och med ett så välbeställt parti som det amerikanska täckte alltså omkring hälften av sina utgifter med pengar från Moskva.

Samma författare berättar om grundandet av en kommunistisk tidning i London:

... Det brittiska kommunistpartiet behandlades som ett sjukligt barn. Partiet behövde stöd från Moskva för varje steg det tog ... Komintern försökte tvinga det brittiska partiet att samla ihop en viss del av de pengar som behövdes för att starta en brittisk kommunistisk dagstidning. Ledarna gav alla möjliga ursäkter till varför de inte kunde samla ihop några pengar. När tidningen gavs ut så gjordes det med Kominternpengar, ryssarna tillhandahöll praktiskt taget alla de pengar som krävdes för att starta tidningen och hålla igång den. Det som gällde ledarna i dessa länder var i större eller mindre grad giltigt även för andra länder ... (*Ibid*, s 587-588.)

Som vi ser finns det ingen anledning att tro att Mexiko är ett undantag.

Jag citerar inte Gitlows bok som ett litterärt verk utan som ett vittnesmål. För det första därför att Gitlow gav samma utsago under ed inför en undersökningskommitté i kongressen. För det andra eftersom han är beredd att under ed besvara frågor från den mexikanska domstolen.



## ***Ekonomisk hjälp till kommunistpartierna i Latinamerika***

Det är helt givet att Latinamerikas kommunistpartier står i ett liknande förhållande till Moskva som kommunistpartierna i andra delar av världen. Det skulle inte finnas något tvivel om det ens om vi inte hade några speciella data. Men vi har verkligen sådana data. Jag bifogar här ett viktigt yttrande från Joseph Zack, som under 15 år spelade en ledande roll inom den amerikanska kommunismens liv, inklusive den latinamerikanska. Här är Joseph Zacks utsago under ed:

### ***Skriftlig edlig försäkran***

Joseph Zack, som vederbörligen först svurit en ed, vittnar och säger:

1. Att han bor i New York, USA.
2. Att han under ungefär 15 år var medlem i USA:s kommunistiska parti och under den tiden var medlem i partiets centralkommitté och innehade många ansvarsposter.
3. Att han 1929-1930 arbetade för Röda fackföreningsinternationalen i Moskva och att Kommunistiska internationalens dåvarande sekreterare, Pjatrnskij, 1930 skickade honom till Bogotá, Colombia, Sydamerika, i syfte att övervaka det colombianska kommunistpartiets arbete å Kommunistiska internationalens vägnar.  
Att han tillbringade 15 månader i Colombia som representant för Kommunistiska internationalen och 7 månader i Venezuela, också som representant för Kommunistiska internationalen.  
Att medan han var där stod i ständig kontakt med Kominterns byrå som höll till i Montevideo, Uruguay.
4. Att vittnet vidare säger att han under sin vistelse i Colombia hade tillstånd att göra av med och verkligen gjorde av med nästan 6.500 dollar för att subventionera Colombias kommunistiska parti, som då var anslutet till Kommunistiska internationalen. Medan han var i Venezuela lade han också ut pengar i syfte att stödja kommunistpartiets arbete i Venezuela. Huvuddelen av pengarna kom från en viss Kitty Harris, som bodde i New York och var medlem i kommunistpartiet.  
Att han bestämt minns att han vid ett tillfälle personligen fick 800 dollar från en representant från Kommunistiska internationalen vid namn Williams. Att såvitt han vet och tror så var nämnde Williams medlem i GPU.

*Joseph Zack*

Underskrivet och beedigat inför mig,  
idag 20 juli 1940,  
*Walter A Sawlor*, Notarius publicus

Det är sant att J Zack inte hade kontakt med Mexiko. Men om GPU inte glömde Colombia och Venezuela, så är det tveklöst att de hade ännu större skäl att vara intresserade av Mexiko.

1931 uppmärksammade den mexikanska regeringen en viss Manuel Diaz Ramirez, som hade stora summor pengar tillgodo på banken. Den 6 maj 1931 skrev *El Universal* om denna affär:

... Det är känt att han under 10 år har tillhört det mexikanska kommunistpartiet och för närvarande är Tredje internationalens representant i Mexiko, och att han reste till den och blev kvar i Ryssland ett år. Mellan 1927 och 1928 var han ansvarig för partiets kassa, och hade hand om 30.000 pesos. Och alla omkostnader som han drog på sig under sina resor betalades med dessa pengar. (*El Universal*, del 1, s 7, kol 7.)

Såvitt jag känner till slogs det klart fast att dessa pengar kom från Moskva. De rättsliga myndigheterna har alla möjligheter att kontrollera denna händelse.

När de diplomatiska förbindelserna mellan Mexiko och Sovjetunionen avbröts fick den mexikanska regeringen tillfälle att officiellt kommentera förhållandena mellan Kominterns sektioner och

Sovjetunionens statliga organ. Jag bortser helt från frågan om avbrytandet av de diplomatiska förbindelserna mellan Mexiko och Sovjetunionen var ”befogat” eller ”obefogat”. Jag bortser också från förföljelserna mot det mexikanska kommunistpartiet. Jag är intresserad av officiellt fastslagna fakta. De mexikanska regeringens uttalande den 23 januari 1930 lyder:

Mexikos regering vet mycket väl ... att de ryska kommunistiska grupperna inte arbetar och inte kan arbeta självständigt, eftersom alla politiska organisationer i det landet är underställda den sovjetiska regeringen.

Påståendet att ingen organisation i Sovjetunionen kan agera självständigt från regeringen är helt odiskutabelt. Ledningen över alla organisationer är samlad i GPU:s händer, och det blir särskilt strängt och tvingande när det handlar om utländska förbindelser. Ekonomisk hjälp till Kominterns utländska sektioner liksom till ”vänskapliga” publikationer är GPU:s angelägenhet. Mexiko utgör inget undantag.

## ***Systemet med personlig korrupktion***

Systemet med korrupktion och mutor som Moskva använder mot ledare i arbetarrörelsen utomlands har varit allmänt känt sedan länge. Moskva antingen mutar eller stryker all opposition i Komintern. När det amerikanska kommunistpartiets delegation, som hade valts vid en i laga ordning genomförd kongress, reste till Moskva, så visste ledarna på förhand hur de skulle välkomnas i Moskva:

... Vi var tvungna att skydda våra delegater mot Moskvas system med korrupktion. Vi varnade de för vilka det var en ny erfarenhet att resa till Moskva för att de skulle förvänta sig alla möjliga problem. Vi förklarade också Kominterns metoder för dem. Vi sa att Komintern hade enorma resurser, att dess ombud skulle underhålla dem överdådigt, att de skulle utsättas för alla möjliga frestelser för att få dem att ändra uppfattning, och att de skulle utsättas för påtryckningar om inte frestelser hjälpte. Våra delegater lovade högtidligt att vara lojala och kämpa för den rättvisa vi var ute efter, till det bittra slutet. (Benjamin Gitlow, *I Confess*, s 528.)

Motsättningar mellan kommunistparternas ledare löses ofta genom att förflytta en del av ”ledarna” till GPU. När B Gitlow föll i onåd för att ha försökt driva en självständig politik försökte Moskva flytta honom till GPU. Gitlow har själv följande att berätta om händelsen:

... Det gjordes försök att muta mig. Jag erbjöds en lukrativ post för att genomföra hemligt arbete åt GPU i latinamerikanska länder med en mycket bra lön, inklusive resekostnader som skulle göra det möjligt för mig att resa första klass och bo på de bästa hotellen ... Jag tackade nej till det frestande erbjudandet eftersom jag insåg att det var en muta, och eftersom jag visste att när jag väl ställde mig till GPU:s tjänst så skulle jag vara i deras nåd för alltid. (*Ibid*, s 568-569.)

Denna händelse sprider ett skarpt ljus över ödet för många av de som har blivit ”uteslutna” eller ”avsatta”, som D A Siqueiros, G Lorenzo, H Laborde och andra. Försöket att skicka en så framträdande person som B Gitlow till Latinamerika visar vilket speciellt intresse GPU ägnar åt länderna i Latinamerika.

Fred Beal, en av de amerikanska arbetarledarna, berättar i sin bok hur han vanns över i Moskva:

Komintern ... började smickra mig med en rörande omsorg. De fick mig att känna mig nöjd i Moskva: bra rum, bra mat och bra betalning för tal och artiklar till tidningarna. (Fred Beal,

*Proletarian Journal*, s 257.)

Gitlow berättar hur Kreml vann över den välkände amerikanske svarte mannen, Ford:

... Han överöstes med smicker, fick en mängd rekommendationsbrev och lastades på alla möjliga sorters rockmärken, emblem och presenter ... (Benjamin Gitlow, *I Confess*, s 455.)

Det kan vara värt att påpeka att samme Ford representerade Komintern i Mexiko under den senaste omvälvningen i partiet som föregick attentatet den 24 maj.

De åberopade exemplen på personlig korruption som Kreml använt är bara enstaka exempel i ett fullständigt system. Den grundläggande delen i detta system är att Stalin har infört dubbla löner: en betalas officiellt till partiets anställda, och den andra betalas ut till mer ”ansvariga” funktionärer ur en speciell hemlig kassa som kontrolleras av GPU. Detta system uppstod i Moskva, mot den ”trotskistiska” oppositionens hårda motstånd, och spred sig snart till hela Komintern. Det kan inte finnas minsta tvivel om att det har använts och fortfarande används i Mexiko. Genom att ha hemliga löner kan centralkommitténs medlemmar ägna sin energi åt arbete i *vänskapliga* organisationer (*El Popular, Futuro*) och ge de sistnämnda ett viktigt ekonomiskt stöd.

Gitlow erinrar sig hur Stalin vid högtidliga tillfällen älskade att tala om Kominterns renhet och kyskhet.

... ”Komintern är arbetarklassens heligaste heliga. Komintern får inte blandas samman med en börs.” Men det var precis så Stalin styrde Komintern, genom att köpa, sälja och förstöra dess ledare ... (*Ibid*, s 553.)

Det mexikanska kommunistpartiets ledare utgör inget undantag!

## **La Voz de Mexicos oberoende**

*La Voz de Mexico* från den 7 juli 1940 kallar mitt påstående att tidningen får ekonomisk hjälp från för – ”gammalt förtal”. Jag tar avstånd från den skrävande fräckhet som är kännetecknande för stalinisterna, men vill anföra ännu ett citat:

Den smutsiga renegatens påstående, som upprepar det gamla förtålet, förvånar oss inte. Men vi väntar förhoppningsfullt på de bevis han erbjuder, i förvissning att han inte kommer att kunna lägga fram några, eftersom denna tidning, med stolthet och all den ödmjukhet som önskas, lever på arbetarnas, böndernas och sympatisörernas frivilliga bidrag.

Dessa herrar tror uppenbarligen att de genom att anta en oförskämd ton befrias från behovet att räkna med fakta som de själva har erkänt.

När *La Voz de Mexico* förnekar att den får ekonomisk hjälp från Moskva, så låtsas den tro att det mexikanska partiet är det enda undantaget i världen till de regler som styr Komintern. Men samma tidning skrev i sitt nummer den 1 maj i år:

Den ekonomiska situation i vilket partiet har hamnat har sina rötter i det faktum att den tidigare ledningen gjorde proletariatets parti beroende av guvernörer, senatorer och deputerade, och knöt partiet ... till bourgeoisiens svans, förvanskade dess principer, avsåg sig försvaret av arbetarnas och folkets intressen, och bromsade och gick mot massornas kamp för bättre villkor.

Vi ser att partiet inte alls var så nogräknat över hur det valde pengakällor som det låtsas göra i sitt tillkännagivande den 7 juli.

Vid den senaste partikongressen (mars 1940) anklagade en av partiledarna, Salgado, den tidigare partiledaren Laborde för att ta emot mutor:

För tusen pesos i månaden såldes folkets smärta och hunger i Yucatan till förmån för en liten grupp politiker som kontrollerar den delstaten. (*Kasta ut folkets fiender ur partiets led!*)

En annan partiledare, Rafael Carrillo, skrev i april 1940 angående den senaste partikongressen:

... den extra ordinarie nationella kongressen har utfört ett ovärderligt arbete ... den har uteslutit de ledare som var ansvariga för den oordning och korrupktion som fanns i dess led ... (*Prolog till Dionisio Encinas broschyr, Fuera el Imperialismo!*, Mexiko 1940.)

Således får vi höra att det inte bara rådde ”oordning” i den partiledning som talade och handlade i partiets namn, utan också ”korrupktion”.

Det handlar inte om en enstaka händelse. Den person som var ansvarig för denna ”korrupktion”, Hernan Laborde, har lett partiet sedan 1928, det vill säga i 12 år. Hans makt över partiet var gränslös, i synnerhet under de sista fem åren.

Den nya ledaren, Dionisio Encina, har följande att säga om detta:

Vad annat har vår partiledning varit än ett smalt ledarskap som gjorde och löste allting själva och reducerade de andra medlemmarna i politbyrån till rollen som hjälpredor?

Och längre fram:

... sedan den fjärde kongressen och fram till idag, det vill säga under fem år då partiet leddes av Laborde och Campa. (Sid 102.)

De mexikanska stalinisternas ledare, bland dem D A Siqueiros, förkunnade en gång: ”Det är bättre att få pengar från Moskva än att ta emot dem från de mexikanska kapitalisterna.” 1940 medgav de öppet att de hade fått pengar från mexikanska kapitalister. Det betyder givetvis inte att de inte på samma gång fick pengar från Moskva.

Jag är på intet vis intresserad av relationerna mellan kommunistpartiet och guvernörerna, senatorerna, de deputerade och de mexikanska kapitalisterna. *La Voz de Mexico* och Salgados tidigare medgivanden intresserar mig bara i den mån de fullständigt tillbakavisar påståendet att tidningen bara existerar med hjälp av ”arbetarnas, böndernas och sympatisörernas frivilliga bidrag.”

Förvisso lovade den senaste kongressen (mars 1940) att leva ett mer rättskaffens liv. Men vi kommer vid nästa utrensning att få veta hur allvarlig denna åtgärd var och framförallt i vilken mån den genomfördes. Idag är det ett faktum att kommunistpartiet tar emot pengar där det kan och så mycket det kan utan att vara generad över varifrån de kommer.

Men även om vi godtar den senaste kongressen fromma strävan som äkta, så finns det inte ett dyft förtal i mina ord.

*La Voz de Mexico* anser det vara helt tillåtet att få pengar från ”sympatisörer”. Men hör inte Stalin

till kategorin sympatisörer? I samma kommentar där de hänvisar till mitt ”förtal”, kallas Stalin för ”den store sovjetiska ledaren, kamrat Stalin”. Varför är det då omöjligt att acceptera pengar från en sympatisör som ”den store sovjetiske ledaren”?

Men det är inte bara frågan om en ”sympatisör”. Kommunistiska internationalen betraktar sig själv som proletariatets internationella parti. GPU:s chef, L Berija, och alla medlemmar i hans kollegium och GPU:s ansvariga agenter är medlemmar i Kommunistiska internationalen, och därmed partikamrater till *La Voz de Mexico*s redaktörer. Tidningen kan därmed få pengar från Berija och GPU:s kollegium – kamrater i det internationella partiet – utan att det skadar dess ”stolthet”. Det finns följaktligen inte skuggan av förtal i mitt påstående. Men *La Voz de Mexico*s oberoende måste helt och hållet placeras på mytologins område.

### ***Ett speciellt uttalande av Walter Krivitskij till den mexikanska domstolen***

Detta dokument var nästan färdigt när jag fick ett speciellt uttalande från den tidigare chefen för Sovjetunionens spioneri i Europa, general W Krivitskij, till den mexikanska domstolen. Detta uttalande ägnas åt GPU:s organisatoriska system i Sovjetunionen och utomlands, relationerna mellan GPU och Komintern och GPU:s terroristiska aktiviteter utomlands. W Krivitskij var under ett antal år en av GPU:s viktigaste representanter, och han bröt med Moskva när Stalin började tillintetgöra det bolsjevikiska partiets revolutionära generation med hjälp av bluffrättegångar. Krivitskijs avslöjanden i världspressen och nyligen i bokform bedöms av alla seriösa publikationer som en mycket kvalificerad och exakt vittnesutsaga om de dolda mekanismerna bakom Kremls politik.

För att undvika missförstånd är det nödvändigt att förklara att initialerna GUGB betyder samma sak som GPU. Eftersom GPU:s namn blev speciellt hatat försökte Kreml ändra namnet till ett annat. Men eftersom kärnan är oförändrad både i Sovjetunionen och utomlands så fortsätter man att kalla GUGB för GPU.

Jag bifogar också uttalandet från A Goldman, min advokat i New York, som under ed bekräftar att uttalandet verkligen är Krivitskijs. General Krivitskij undviker själv att uppträda offentligt annat än om det är absolut nödvändigt, eftersom han jagas av GPU:s yrkesmördare.

Datum, 9 augusti, på Albert Goldmans uttalande är också datum för Krivitskijs tillkännagivande:

Jag vill göra följande uttalande, att användas i vilken domstol som helst i Mexiko, för Leo Trotskij och å dennes vägnar.

Allmänna säkerhetsadministrationen i Nationella kommissariatet för statens inre förhållanden (GUGB – NKVD) är den hemliga polisens departement i Sovjetunionen. Folkkommissariaten för inre angelägenheter – Berija – är på samma gång chef för GUGB.

GUGB är uppdelad i sektorer som organiseras i enlighet med Sovjetunionens politiska, ekonomiska och kulturella struktur.

GUGB:s viktigaste sektor är Specialektionen. Denna har ansvar för att övervaka hela partiorganisationen, och arméns och flottans specialektioner är underordnade den.

Specialektionen har sina egna hemliga agenter och informatörer i alla organisationer. GUGB:s interneringar grundar sig på deras fördömanden. GUGB:s vanligaste arbetsmetod är *regelbundna arresteringar*. I GUGB:s arkiv registreras personer mot vilka det inte finns några

som helst materiella anklagelser för några brott, men som är personer som *inte är fullt lojala* mot den sovjetiska regeringen. GUGB betraktar dem som ”möjliga kontrarevolutionärer”. De genomför massarresteringar (utrensningar) inom denna armé av illojala medborgare. I fängelset förvandlas de till brottslingar och görs ansvariga för alla misslyckanden inom någon del av landets liv.

GUGB har representanter inom organen utomlands.

Officiellt innehar de någon diplomatisk post. Under deras ledning sköts övervakningen av alla officiella sovjetiska organ i respektive land.

Kominterns hela arbete utomlands genomförs via Sektionen för internationella relationer, OMS. Hela OMS' apparat i Moskva och utomlands har sedan 1936-1937 införlivats under GUGB:s agenter och hela OMS' verksamhet kontrolleras av dem. I alla de länder där kommunistpartierna är lagliga finns det en representant för OMS från Moskva. Tidigare hade de någon underordnad post inom diplomatkåren. På senare tid har dessa representanter gått under jorden. Deras funktion är: kontrollera kommunistpartiets verksamhet och ekonomiska situation, och överföra instruktioner och ekonomiska bidrag som kommer från Moskva. Den sovjetiska regeringen subventionerar inte bara det officiella kommunistpartiet och dess press, utan också pro-stalinistiska tidningar som inte tillhör partiet. Exempelvis tidningen *Ce Soir* i Paris. Kominterns hela arbete i Latinamerika är samlat i USA, där OMS' viktigaste representant finns, och han representerar också de latinamerikanska länderna. Han har hjälpredor i olika länder.

Instruktionerna och de ekonomiska subventionerna erhålls huvudsakligen via ambassaden i Washington. Utöver detta huvudcentrum har OMS tillgång till en olaglig helt separat apparat med olika sektioner för Europa, Asien och Amerika. Den har organiserats och är ämnad i händelse av krig eller avbrutna diplomatiska förbindelser med något land.

GUGB organiserar terroristiska aktioner utomlands. På grund av de risker och diplomatiska svårigheter som utförandet av dessa order utgör, ges de personligen av GUGB:s chef, Nationella kommissarien för inbördes relationer, efter sanktion från Stalin. De som organiserar dessa terroristhandlingar är GUGB:s ansvariga agenter utomlands. Mördarna är alltid utlänningar i GUGB:s tjänst. De är väl beprövade medlemmar i de kommunistiska partierna. På grund av konspiratoriska övervägande hör en del av dem officiellt inte till partiet.

*Walter Krivitskij*

Albert Goldman, som vederbörligen först svurit en ed, vittnar och säger:

1. Att han är bosatt i New York, State of New York, USA.
2. Att han fick ett dokument från Walter Krivitskij, som inleds med denna mening på engelska: ”Jag vill göra följande uttalande, att användas i vilken domstol som helst i Mexiko, för Leo Trotskij och å dennes vägnar.”

Att nämnda dokument består av tre sidor skrivna på ryska.

Att han känner igen Walter Krivitskijs handstil och vet att nämnda dokument är skrivet med Walter Krivitskijs handstil.

Att nämnda Walter Krivitskij inte personligen kan göra en skriftlig edlig försäkran eftersom en sådan skulle avslöja hans uppehållsort och han är ovillig att göra det p.g.a. rädsla för GPU.

*Albert Goldman*

Underskrivet och beedigat inför mig,

idag 9 augusti 1940,

*Meyer B Carp*, Notarius publicus

## ***Avslutning***

*La Voz de Mexico*s redaktion har krävt att jag ska göras ansvarig för ”förtal” eftersom jag inför domstol sade mig vara säker på att *La Voz de Mexico*s chefer precis som alla andra GPU-agenter får ekonomisk hjälp från sin härskare.

I detta dokument har jag försökt bevisa, och tror mig ha lyckats bevisa, att *La Voz de Mexico* är ett

organ för GPU i ordets fulla bemärkelse. Tidningen har ingen annan politik än den som Kreml via GPU ingjuter i sina internationella ombud. Den försvarar GPU:s alla brott och förtalar sina fiender. Den mest skandalösa förtalsstormen har under flera år riktats mot mig.

Jag försökte också visa och hoppas att jag lyckades visa det mexikanska kommunistpartiets och *La Voz de Mexico*s delaktighet under förberedelserna av attentatet och för att sopa igen spåren. En del av ledningen deltog också i själva utförandet.

De moraliska förberedelserna genomfördes i huvudsak i form av ett systematiskt, medvetet och illvilligt förtal av mig, och dessutom innehöll detta förtal mycket allvarliga och farliga anklagelser.

Efter genomförandet av attentatet försökte samma personer lura de undersökande myndigheterna och den allmänna opinionen med hjälp av en ny storm av förtal (teorin om ”angrepp mot mig själv” etc.).

Från början till slut motsvarade detta arbete GPU:s uppgifter och intressen och det genomfördes på dess order. Det mexikanska kommunistpartiets ledare och *La Voz de Mexico*s redaktörer handlade som agenter åt GPU. Det finns inget som helst ”förtal” i uttalandet att de, precis som alla andra GPU-agenter, måste få betalning från GPU. Jag har dessutom anfört en stor mängd bevis på att ledarna för Kominterns alla sektioner i alla länder i världen betalas av Kreml.

Personer som har baserat sina politiska banor på förtal mot mig borde vara de sista att tala om förtal. Jag har ovan lagt fram exempel på detta förtal. Det är omöjligt att tänka sig ett förtal med värre avsikter.

Jag uttrycker därför övertygelsen att den mexikanska rättvisan inte bara kommer att avvisa anklagelsen om förtal mot mig, utan också kommer att hålla *La Voz de Mexico*s redaktörer ansvariga för förtal och kommer att döma dem till det hårdaste straff som motsvarar den systematiska och illvilliga karaktären på deras förtal.

*L Trotskij*

Coyoacán, Mexiko, 17 augusti 1940